"LAND OF OUR BIRTH WE PLEDGE TO THEE."

Give me not O God, that blind, fool faith in my friend that sees no evil where evil is, but give me, O God that sublime belief that seeing evil I yet have faith.

"*Seek Truth wherever you can find it,*" *But,* "*Make your choice and stick to it till you reach the End.*"

"பஞ்சவிம்சதிபாக்கியம்"] ஸத்தியம் வத—SPEAK THE TRUTH. ["Our Jubilee Year."

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR." "TO THINE OWN SELF BE TRUE".

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஓம் தத்ஸத்.] [God is Love : Knowledge is Power : *Aum*

"New Series" ஸத்தியமே ஜெயம்—SATYAMEVA JAYATE. "Approved"

புத்தகம். 25.] பிங்கள௵ மார்கழிமீ, 1917௵ டிசம்பர்மீ. [சஞ்சிகை. 9.

Business "Terms."

N.B.—To avoid all possibility of misapprehension, we *reiterate* our "terms" (approved by our constituents and by Government) which, from the beginning, are :—

1. Cash or Remittance with Order : Rs. 5 per Vol.; or,
2. *At one month's credit* (*arrears rate*) : Rs. 6 per Vol.
3. Arrears to be cleared on rendering of *a/cs.* or by V.P.P.
4. All Indents registered for School Edition only and to begin with the current volume (corresponding with the Tamil or Official year, April-March).
5. Subscriptions registered to continue from Vol. to Vol. and not to be discontinued† in the middle of a Vol., *nor without three months' clear notice as required* †
6. No popular edition issued owing to scarcity of paper.
7. Monthly parts (spare or sample) 8 (eight) annas each.

General Notice.

i. The *terms* offered are for regular subscribers only ;

ii. no exception to these rules can be made or recognised ;

iii. short credit allowed should not be misused ;

iv. unpaid accounts are subject to "fluctuations" and overcharges ;

v. all arrears should be fully paid *within* three months (*time being an important factor*) ;

vi. every outstanding account will be charged *One Rupee Extra* per Vol. or any part thereof for every notice or Reminder sent after this period ;

vii. all subscribers are *ipso facto* bound to observe the rules.

(*By Order of the Managing Committee.*)

THE MANAGING AGENTS, "VIVEKACHINTAMANI."
Novr. 1916.] *Lalitalaya*, 19, *Adam Street*, *Mylapore.*

☞ *Calculations made are based on the principle of one copy for each school which should be strictly adhered to.* ☜

†Notice of discontinuance to have effect must be given in writing *full three months before the current Volume ends* (*in March*) and *after* all the arrears due to the end of the current Volume have been paid and account settled.

N.B.—Due care is taken in addressing and personally handing copies to the Post Office at Brodies' Road and there the publishers' responsibility ceases. Evidence of posting is preserved and can be made available for enquiries. The publishers do not undertake to replace missing copies but will endeavour to supply spare copies when available, on payment, if applied for within 30 days after the 15th of each month for which such copies are due.

Copies lost in transit, if promptly brought to notice, will be referred to the Postmaster-General direct who has written to say "that every effort will be made to trace them." "If you should have further cause for complaint of the loss or delay of articles, similarly posted or addressed" continues the same high authority, "I shall be glad if you will let me know *without delay*, giving me the fullest particulars possible." Addresses should invariably give the name of the post office and district to prevent miscarriage or non-delivery by post.

"LAND OF OUR BIRTH WE PLEDGE TO THEE."

A CHILDREN'S HYMN.

Land of our birth we pledge to thee
Our love and toil in years to be,
When we are grown and take our place
As men and women with our race.

Father in Heaven, who lovest all,
Oh help the children when they call,
That we may build from age to age,
An undefiled heritage.

Teach us to bear the yoke in youth,
With steadfastness and careful truth,
That in our time Thy grace may give,
The truth whereby the nations live.

Teach us to rule ourselves alway,
Controlled and cleanly, night and day,
That we may bring, if need arise,
No maimed or worthless sacrifice.

Teach us to look in all our ends
On Thee for judge, and not our friends,
That we, with Thee, may walk uncowed
By fear or favour of the crowd.

Teach us the strengh that cannot seek,
By deed or thought, to hurt the weak,
That under Thee, we may possess
Man's strength to comfort man's distress.

Teach us delight in simple things,
And mirth that has no bitter springs,
Forgiveness free of evil done
And love to all men 'neath the sun.

Land of our birth, our faith, our pride,
For whose dear sake our fathers died;
Oh Motherland, we pledge to Thee
Head, heart, and hand through years to be.

Mr. C. V. Swaminatha Aiyar has received the following reply from the Private Secretary to the Secretary of State, dated Viceregal Lodge, Delhi, 19th November, 1917:—

"I beg to acknowledge the receipt of your letter of the 14th of November enclosing a statement of your views on the subject of Indian Constitutional Progress, which I will place before the Secretary of State. Mr. Montagu regrets that his engagements in Madras will not enable him to take advantage of your offer to visit him."

முக்கிய அறிக்கை.

இந்த விவேகசிந்தாமணியை வாங்கி வாசித்து வரும் உபாத்தியாயர்கள் ஒவ்வொருவரும் இப்புஸ்தகத்தை பத்திரமாகச்சேர்த்து 'பயிண்டு' செய்து வைத்துக்கொண்டு வந்தால் இதுவே ஒரு முக்கியமான நல்லறிவு புகட்டும் கல்விக் களஞ்சியமாயுதவும். அடிக்கடி பார்த்துப் படித்து மனதைத் திருத்திக் கொள்ள உபயோகப்படுவதாகும். ஆகையால் இதை வரப்பெறும் ஒவ்வொரு உபாத்தியாயரும் அதை அவர்கள் நலம்பெற உபயோகித்து வருவதற்கடையாளமாக இதைக்கொண்டு அவர்கள் பயன்பட உழைத்து வருவதைப்பற்றி அவர்களுடைய விலாஸத்திற்கண்ட நெம்பரைக் குறித்து முழுவிலாஸத்தோடும் நமக்கு எழுதித்தெரிவித்து வரவேண்டும். கவர்ன்மெண்டார் விவேகசிந்தாமணி பிரதம பாடசாலைகள் எல்லாவற்றிலும் உபயோகிக்க எற்றமானதென்று ஒவ்வொரு ஸ்கூலுக்கும் ஒரு காபி வாங்கியனுப்ப உத்தரவு செய்திருக்கிறார்கள். மானேஜர்.

Every elementary schoolmaster must have a copy of the *Vivekachintamani* for himself and his school. It is the best and most economical thing in the long run, as it infuses a spirit of inquiry and a desire to enlarge the mind by the constant presence of the volume being in his possession which he individually has to care for and preserve as school property. "When so kept they serve as a permanent and continuous volume of reference and useful knowledge for pupils and teachers. So, I would strongly recommend the supply of the Journal to be made to all the schools on the principle of one copy for each school." The teachers are requested to put themselves in communication with the Managing Agents of the *Vivekachintamani*, who will afford them every facility for each of them securing a copy. The annual subscription is Rs. 5 per volume payable in advance. (*Vide* "Terms.")

Address:—THE MANAGING AGENTS,
Vivekachintamani, 19, *Adam Street*,
Mylapore, Madras, S.

'No good work is ever lost." "My best wishes for the success of your publication"—*Sir Harold Stuart, K. C. V. O.*

புஸ்தகம்-25.] "பஞ்சவிம்சதிபாக்கியம்" "Our Jubilee Year." [சஞ்சிகை-9.

"The Children's Favourite, the Teachers' Help, and the Parents' Guide."

பிங்கள௵ மார்கழி௴. } **விவேக சிந்தாமணி** { December-January 1917-18.

FIRST ESTABLISHED, 1892. OUR JUBILEE YEAR, 1917.

"பெற்றோர்கள் தாழவப்பர் பிள்ளைகளி லாசையுள்ளோர்
கற்றே மெனவுகந்து கற்பர் பின்னும்—மற்றோர்கள்
மாச்சரியத் தாலிகழில் வந்ததென்னெஞ் சேயிகழ்கை
யாச்சரிய மோதா னவர்க்கு."

"LAND OF OUR BIRTH WE PLEDGE TO THEE."

A CHILDREN'S HYMN.

"உய்யவேண்டும் பரதக்கண்டம்
உலகெல்லாம் வாழவேண்டும்."

பாலபோத கீதம்.

பாலர்களுக்குப் போதிப்பதில் கீதம் நல்ல சாதனம். ஏனெனில் நாதத்துக்கும் கீதத்துக்கும் சம்பந்தம் மிகுதியுண்டு. நாதமே கீதமாகவும் கீதமே நாதமாகவும் மாறும். நாதம் என்றால் ஓசை, கீதமென்றால் இன்னிசை, பாட்டு. சங்குநாதம் என்றால் சங்கிலிருந்துண்டாகும் ஓசை. சிங்கநாதம் என்றால் சிங்கத்தின் குரலோசை. இதற்கு கர்ச்சனையென்று பேர். ஓசை செவிக்கினியதாகில் அதற்கு இன்னிசை, சங்கீதம் என்று பேர். சங்கீதம் என்றால் நல்ல கீதம் அல்லது இன்னிசையோடு கூடியது என்று அருத்தம்.

இந்த சங்கீதம் சுருதி-லயம் என இருவகை மாறுபாட்டுக்குள்பட்டதா யிருக்கும். சுருதி யென்றால் காதினால் கேட்கப்படுவது. லயம் என்றால் ஒடுங்குவது. சப்தம் பிறந்தவிடத்திலேதானே ஒடுங்கும். சப்தங்களெல்லாவற்றிலும் சூக்ஷ்மமான சப்தம் அநாஹதம் என்கிற ஹிருதயத்துக்குள்ளே யிருக்கிறது. இந்த சப்தம் அநாஹதத்தில் (ஹிருதயமத்தியில்) இருப்பதுதானே உயிர்நிலை. இந்த சப்தம் ஒடுங்கினால் உயிரும் ஒடுங்கிவிடும். இந்த சப்தம் கிளர்ந்தெழுந்தால் உயிரும் கிளர்ச்சி பெற்று எழும்பும்.

"பாலபுத்தி"

பாலபோதம் என்றால் என்ன? பாலர்க்குச் சொல்லிக்கொடுப்பது என்பர் பலரும். ஆனால் சொல்லிக்கொடுக்க இன்றியமையாததாயுள்ளது புத்தி. இந்த புத்தி பாலரிடத்தில் இல்லாவிட்டால் போதனை ஒன்றும் ஏறாது. ஆதலால் "பாலபோதம்" என்றால் "பாலபுத்தி" யென்றும் உண்மையில் அர்த்தங்கொள்வது ஒக்கும். பாலபுத்தியை விளங்கச் செய்வது ஆசான் தொழிலேயன்றி உள்ளத்தில் புத்தியில்லாதபோது உண்டாகச் செய்வது அவன் தொழிலல்ல. அது சாத்தியமும் இல்லை. எப்போதும் மூடியிருப்பதை வெளிப்படுத்துவது சாத்தியமேயன்றி இல்லாததை யுண்டு பண்ணுவது சாத்தியமில்லை. வித்தில் மரம் மறைந்திருக்கிறது. அப்படி வித்தானது தன்னில் மூடிக்கொண்டிருக்கிற மரத்தை வெளிப்படுத்தலாமே யன்றி அம்மரமானது அதில் இல்லாதபோது அதை வெளிப்படுத்துவது சாத்தியமில்லை. வறுத்த வித்து முளைக்காது. ஏனெனில் முளைக்கும் சக்தி வறுக்கும்பொழுது வித்திற்குள்ளேயே நசித்துவிடுகிறது. வித்துக்குள் மரம் எப்படியிருக்கிறதோ அப்படிப்போல அநாஹத சப்தத்திற்குள் எல்லா வித்தையும் (ஸர்வ கலைகளும்) அடங்கி யிருக்கின்றன.

பிறந்த குழந்தை வாயைத்திறந்தால் பிர

ணவ நாதம் வெளிப்படும் என்பது உண்மை. ஏனெனில் சப்தத்துக்கெல்லாம் ஆதிமுதலா யிருப்பது அ என்னும் சப்தம். அது நாதத்தின் விரிவை விளக்கும். அது கண்டத் துவனியினல் வெளியாகும்பொழுது அதற்கு "அகாரம்" என்று சொல்லுகிறது. இப்படி விரிந்த நாதம் குறுகி யொடுங்கும்பொழுது அதற்கு "உகாரம்" என்று சொல்லுகிறது. உகாரத்தில்குறுகி மகாரத்தில் ஒடுங்கும். அந்த மகாரம் தானும் அநாஹத சப்தமாகிய நாதத்தில் ஒடுங்கும். இப்படி ஒடுங்கினவிடத்துள்ள அநாஹத சப்தத்துக்குள்ளே துவனியிருக்கிறது. அந்த த்வனியிற்குள்ளே ஜோதி யிருக்கிறது. இந்த துவனியும் ஜோதியும் இளம் பாலர்களுக்குப் பிரஸன்னமாய் விளங்குமென்பது உண்மை. இந்த துவனியைக் கேட்டும் ஜோதியைப் பார்த்துமே குழந்தைகள் தூங்குகையில் சிரித்து சந்தோஷப்படும். இதை தேவதைகள் குழந்தைகளோடு விளையாடுவதாகச் சொல்லுவர் உலகவழக்கில். தேவதைகள் என்றால் பிரகாசரூபங்கள் என்றே அருத்தம். இப்படி தேவதாம்சமாக விளங்கும் ஜோதிக்குள்ளே "குழந்தை மனம்" என்று சொல்லும் சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார சக்திகள் மூன்றும் சேர்ந்துள்ள மனமிருக்கிறது. இந்தக் குழந்தைமனம் மட்டும் மாறாதாகில் மனிதருக்கு ஒரு குறைவும் இல்லை. ஏனெனில் அதில் அழுக்கு இல்லை. விஷய சம்பந்தத்தினலேயே மனதில் விஷயப்பற்று தோன்ற அதுமூலமாக மன அழுக்கு உண்டாகிறது. அழுக்கு வஸ்திரத்தைத் தோய்த்து உலர்த்தி யுடுத்துவதுபோல விஷயப்பற்றினல் அழுக்குப்படிந்த மனத்தை அப்போதப் போது நாதகீத போத ஞானத்தால் சுத்திப் படுத்திக் கொண்டேவந்தால் ஹிருதய சுத்தி லபிக்கும். அப்பொழுது மன அழுக்கு நீங்கும்.

இதையெல்லாம் இளங்குழவி யொன்றின் குணங்குறி யறிந்து, அறிந்ததை யறிந்தபடி வெளியிட்டெழுதலானேம். ஏட்டுப் படிப்பு மட்டும் படித்தவர்களுக்கு இது வாச்சா மாத்திரமாகத் தோன்றும். வெறும் வார்த்தைகள் என்று சொல்லி யிகழ்வார்கள். ஆனல் பிள்ளைகளைப் பெற்று அவர்களை வளர்ப்பதிலுள்ள அருமை பெருமையையறிந்த தாய்மார்கள் இதனுண்மையை யெளிதில் உள்ளபடி தாமே யனுபவத்திலறிந்து கொள்வார்கள். இது வித்தைகளிலெல்லாம் பிரயாசமான வித்தை. இதைத் தான் "பிள்ளையை வளர்க்கும் வித்தை பிரயாசமான வித்தை" யென்று விவேகத்தாய் விவேகரஸத் தாலாட்டில் தன் குழந்தைக்குச் சொல்லித் தாலாட்டிப் போதித்திருக்கிறுள். வித்யாப்பியாச முறையில் இதைத் தான் "Cultivation of the heart" என்று சொல்லிப் பெருமையாய்ப் பாராட்டுவார்கள். அப்படி யென்றால் ஹிருதயப் பயிர்ச்சியென்று அருத்தம். ஹிருதயத்தைப் பயிர்செய்தல் (பயிர் போல் வளரச்செய்தல்) ஹிருதயப்பயிர்ச்சி. "கிண்டர் கார்டன்" முறையில் இது மிகவும் முக்கியமான வித்தை. இந்த ஹிருதயப் பயிர்ச்சியின்றி சத்குண சம்பத்து அமையப்பெறுவது துர்லபம். சமயகோடிகளும் ஸர்வ மதங்களும் இந்த ஹிருதயப் பயிர்ச்சி வித்தையையே அவரவர்க் கேற்றபடி சாதன சாதகங்களமைய அமைத்துப் போதிக்கும். இதைத் தான் ஹிருதய சுத்தி லபித்தல் என்று சொல்லுவர். இதுவரையில் தான் சமயநெறிகளும் ஜாதிபேதங்களும் செல்லும். ஹிருதய சுத்தி லபித்துவிட்டால் இந்த பேதபாவனைகளெல்லாம் மனத்தினின்று கழன்று விழுந்துவிடும். அப்பொழுது "ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தெய்வமும், நன்றே செய்மின் நாணுமே" என்ற திருமந்திரோபதேசம் தானே பலிக்கும். இப்படிப்பட்ட உயர்பதவி பெற்றவர் யாரோ அவரே இயற்கையில் ஜனசிரேஷ்டராவர்.

இப்பொழுது இந்தியா மந்திரியவர்கள் இந்தியா துரைத்தன முறையைச் சீர்படுத்த வேண்டி இந்தியா துரைத்தனம் ஜனப்பொறுப்புக்குள்பட்டதாக விருந்து விளங்கச்செய்ய என்ன ஏற்பாடுகள் செய்யலாமென்று கனம் பொருந்திய இராஜப்பிரதிநிதியவர்களோடு

கலந்து பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை யுணர்ந்து தீர்மானிக்கலாமென்று இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். நவம்பர்மீ 9௳ பம்பாயில் வந்திறங்கியவர் உடனே டில்லிக்குச் சென்று அந்தமாசம் 15௳ முதல் இந்தியா முழுமைக்கும் பிரதிநிதிகளாகப் பேசுமுறையில் அவரைக் காணவிரும்புவோருக்கு பேட்டியளித்து அவர்கள் துரைத்தனச் சீர்திருத்த விஷயமாய்ச் சொல்லும் ஏற்பாடுகளையெல்லாம் கேட்டு ஆலோசனைக்காக வாங்கி வைத்துக்கொண்டு வருகிறார். டிசெம்பர் மாசம் 1௳ கல்கத்தாவுக்குப்போய் அங்கு இருவார மிருந்து, 14௳ வெள்ளிக்கிழமையன்று சென்னை வந்து சேருவார். சென்னையில் 10 நாள் தங்கி 24௳ பம்பாய் போய்ச்சேர்ந்து ஜனவரிமீ 2௳ வரையில் அங்கேயிருப்பார்.

இவர் வந்திருக்கிற காரியத்தைச் சாக்கிட்டுக்கொண்டு ஒவ்வொருவரும் ஒரு கக்ஷிகட்டிக்கொண்டு ஜாதிமதபேதங்களையும் அதனாலுண்டாயிருக்கும் இன பேதங்களையும் பிரமாதமாக வற்புறுத்தி "எனக்கு, உனக்கு" என்று எல்லாரும் துரைத்தன அதிகாரத்தில் பங்குக்கு நின்று மன்றாடுகிறார்கள். "தன்னை வென்றவன் தலைவனவன்" "தன்னைத்தானெஞ்சம் கரியாகத்தா னடங்கில் பின்னைத்தானெய்தாற் பயனில்லை" என்ற மூத்தோர்சொல் வார்த்தையை அமிர்தமாகக்கொண்டு கடைத்தேறாமல், தேசத்திலெங்கும் கக்ஷிப் பிரதிகக்ஷியும் ஜாதி மதபேத வைராக்கியமும் விர்த்தியாய்க்கொண்டு வருகிறது. இந்த ஜாதிபேத வைராக்கியம் பாராட்டுகிறவர்கள் துரைத்தன அதிகாரம் செலுத்த அருகரில்லை யென்பதை இவர்கள் அறியாதது ஏனோ தெரியவில்லை. "ஊரெல்லாம் வாழக் கேடொன்றுமில்லை" யென்பதோர் உண்மையான பழமொழி. இக்காலத்தார் 'நானெங்கும் ஆள எனக்குக் குறையொன்றுமில்லை' யென்று அகங்காரம் தலைக்கேறிப் பிதற்றுகிறவர்களா யிருக்கிறார்கள்.

இராஜ்யதர்மம் என்று ஈசுவரனிட்ட கட்டளையாய் ஒரு தர்மம் இருக்கிறது என்பதை நினைத்தால் அதற்கு விரோதமாய் நடப்பவரெல்லாம் தலையெடுக்க மாட்டாரென்பது பிரத்தியக்ஷமாக இவர்களுக்குப் படவில்லை போலும். ஈசுவர சங்கல்பம எப்போதும் வீண் போகாது. அதை யனுசரித்து நடப்பதே யுக்தம். அதுவே சித்தியுமாகும். இந்த உண்மையை சாங்கோபாங்கமா யெடுத்துக்காட்டி சமஷ்டி சேவை சாதனசங்கக் காரியதரிசி ஸ்ரீ சிதம்பர சபாநாயகரான ஆனந்த நடராஜமூர்த்தியின் ஆஜ்ஞையை அவர் அருள் வலிகொண்டு சிரமேற்றரித்து இந்திய துரைத்தன ஏற்பாட்டுச் சீர்திருத்த விருத்தி போக வேண்டிய போக்கைக்காட்டி ஒரு விண்ணப்பம் செய்துகொண்டிருக்கிறார். அதையும் அங்கிகரித்து ஆலோசிக்கப் படுமென்று இந்தியா மந்திரியவர்கள் தம் அந்தரங்க காரியதரிசியைக்கொண்டு எழுதியிருக்கிறார். அக்கடிதத்தை முகப்பில் அச்சிட்டிருக்கிறோம்.

இதையெல்லாம் பாலபோத கீதமாயமைத்துப் பிள்ளைகளுக்குப் போதிக்கவேண்டி 1907-ம் வருஷத்தில் "பாரதீ மாதா" என்னும் தலைப்பின்கீழ் சாங்கோபாங்கமாய் எழுதியிருக்கிறதைப்போல், ஆங்கிலத்திலும் ஒருவர் ஜன்மபூமியை க்ஷேத்திர மாதாவாகப் பாவித்துக் குழந்தைகள் அம்மாதாவைப் பூஜிக்கும் வகையை இன்னிசைப் பாவில் நாதகீதமாகப் பாடியிருக்கிறார். அதையும் இதன் முகப்பில் அச்சிட்டிருக்கிறோம். அதைப்போல் நம்மவர்களும் பாரதீமாதாவைப் பூஜை செய்யவேண்டுமென்று அதிலிருந்து பிரார்த்தனா ரூபமான சிலபாகத்தை யெடுத்துக் கீழே பிரசுரிக்கிறோம்.

"உய்யவேண்டும்பரதக்கண்டம் உலகெல்லாம்வாழவே[ண்டும்
பெய்யவேண்டும்நல்லமழை பூவுலகம்செழிக்கவேண்டு[ம்"

"துன்பங்கள்தீரவேண்டும் தொல்சீர்மையடையவேண்[டும்
இன்பதுன்பந்தானறியாத் தீரமதுதான்வேண்டும்."

"கஷ்டங்கள்தீரவேண்டும் கர்மங்கள்தொலையவேண்டு[ம்
இஷ்டங்கள்சேரவேண்டும்இன்னுயிரேயென்தாயே."

"நஷ்டங்கள்போகவேண்டும் நாடுநன்றாச்செழிக்கவே[ண்டும்
சிஷ்டர்களெங்கும் செழித்தோங்கவேண்டுந்தாயே!"

"துஷ்டர்கள்கொட்டம் அடங்கவேண்டுமென்தாயே!
இஷ்டர்கள்சட்டமுடன் சீர்பெற்றிலங்கவேண்டும்."

"உன்கதம்பவன நீழலிலேம் கஷ்டங்களையாம் மறப்போம்."

"உன்கற்பகத் தருவடியிலெங்கள் இஷ்டசித்தி வைப்பட்டும்."

THE KINDERGARTEN METHOD OF TEACHING.

(From a lecture delivered by Mrs. I. Brander, the late Inspectress of Girls' Schools, before the Madras Teachers' Conference, some years ago.)

"கிண்டர்கார்டன்" போதனமுறை.

[இவ்விஷயம் பல வருஷங்களுக்குமுன் சென்னையில் வித்யா விஷயமாய் ஆலோசிக்கக்கூடிய சென்னை உபாத்தியாயர்கள் மகாசபையில் மிஸஸ் ப்ராண்டர் துரைசானியால் எழுதிவாசிக்கப்பட்டது.

கிண்டர்கார்டன் ஒழுங்குகளையும் அபிப்பிராயங்களையும் அனுசரிப்பதினாலேயே வித்தியாப்பியாசம் பயன்படுவதுடன் கிண்டர்கார்டன்முறை ஐம்புலன்களும், அறிவும் விருத்தியாய் வளர்ந்து வரும்படி குழந்தைகளைப் பழக்கி வருவதாதலால் கண்கள் கைகளைப் பழக்குவதில் அம்முறை நேராகவும், மற்றப்படி ஸ்கூலில் போதிக்கும் எல்லாப் பாடங்களையும் போதிக்குமுறையில் அயற்சார்பாகவும் அம்முறை உபயோகமுள்ளதா யிருக்கிறது. இம்முறையின் முக்கியாம்சங்களை, ஒவ்வொரு பிரதம பாடசாலை உபாத்தியாயரும் நன்கு அறியவேண்டியது மிகவும் ஆவசிகமாயிருப்பதால், அப்பொழுது வாசிக்கப்பட்ட பிரபந்தத்தின் சாராம்ஸத்தை இப்பொழுதும் பிரசுரிக்கிறோம்.]

கிண்டர்கார்டன் என்றால் குழந்தைகள் சரியாக வளரப் பழக்கும் ஒரு வித்யாமுறையென்றும், அம்முறை சுமார் 70-வருஷங்களுக்குமுன் ப்ரீட்ரிக் ப்ரோபெல் என்னும் ஜெர்மானியர் ஒருவரால் கண்டு பிடித்து ஒழுங்குசெய்து வழங்கத் துவங்கிற்றென்றும் எல்லாரும் அறிந்திருக்கலாம்.

வித்யா விஷயமாய் ப்ரோபெல் கொண்டிருந்த பிரதம எண்ணங்கள் என்னவெனில் :

(1) வித்யாப்பியாசம் குழந்தையின் தேக மனோசக்திகள் எல்லாவற்றையும் விர்த்தியாகச் செய்து நல்லொழுக்கத்தையும் விர்த்திசெய்ய வேண்டுமென்பது.

(2) குழந்தை தானாக (தன்முயற்சியால்)செய்யும் எதுவும், பிறர்சொல்லி அல்லது போதித்துச் செய்யும் காரியத்தைவிடப் பன்மடங்கு விசேஷமாக விர்த்தியடையும்படிச் செய்கிறது : ஆகையால் உபாத்தியாயர் குழந்தைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதை விசேஷமாகக் கருதாமல், அவர்கள் தன்முயற்சியால் விர்த்தியடைவதற்கு ஆதாரமான சாதகசாதனங்கள் சித்திக்கும்படி பார்த்துவரவேண்டுமென்பது.

(3) இப்படி கூட்டுவிக்கும் சாதக சாதனங்கள் அந்தந்தக் குழந்தையின் தன்மைக்குத் தக்கவாறு ஏற்றிருக்க வேண்டியதோடு குழந்தைகள் விர்த்தியடைவதற்கு ஆதாரபூதமாயுள்ள உத்தேசங்களுக்கு ஏற்றவையாகவு மிருக்கவேண்டும் ; அன்றி, அச்சமய சாதனங்கள், முன்யோசனை செய்து இசையச்சமைத்த ஒரு ஏற்பாட்டுக்கிணங்கவும் அளிக்கப்பட வேண்டுமென்பது.

ப்ரோபெல் இம்முறையைச் சீர்படுத்தியதில் அவர் உத்தேசம் இன்னதென்பது இம்முறைக்கு அவர்கொடுத்த பெயராலேயே விளங்குகிறது. கிண்டர்கார்டன் என்னும் ஜெர்மன் வார்த்தைக்குப் பதப்பொருள் "குழந்தைகள் தோட்டம்" என்பதாம். இதனால் அவர் குறித்துரைக்கக் கருதியதென்னெனில், குழந்தைகளைச் செடிகள்போல் பாவித்து, உபாத்தியாயர் தோட்டக்காரனைப்போலிருந்து அவர்களை வளர்த்து வரவேண்டு மென்பதாம். தோட்டக்காரன் செடிகள் தானாக வளருவதற்கு வசதியானபடி எருப்போட்டுத் தண்ணீர் வார்த்து, வெயில், நிழல் சரியானபடியும் அனுகூலமாகவும் படும்படி அமைத்துவைக்கிறான் ; செடி தானாக வளருகிறதேயன்றி ; தோட்டக்காரன் அதை எவ்வளவும் நேரில் வளரச் செய்வதில்லை. அது வளருவதற்கனுகூலமான உபகரணங்கள் எல்லாவற்றையும் மட்டும் அவன் ஜாக்கிரதையாகவும் கவனமாகவும் அளவும் காலமுமறிந்து செய்கிறான். பிள்ளைகள் விஷயத்திலும் உபாத்தியாயர் செய்யத்தக்கது அவ்வளவே என்பது அவர் கருத்து. குழந்தைகள் சரியாகவளர்ந்து விர்த்தியாவ

தற்கு அனுகூலமான சாதக சாதனங்கள் யாவையும் அளித்து, அவர்கள் வளர்ச்சி, கோணியாவது குறைந்தாவது போவதற்கு ஆதாரவாகவிருக்கும், எவ்வித காரணங்களையும், தோட்டக்காரன் களை பிடுங்குவதுபோல களைந்து நீக்கி அக்காரணங்கள் அவர்கள் வளர்ச்சி விர்த்தியைப் பிரதிகூலமாகப் பாதிக்காதபடி பார்த்துவரவேண்டும்.

சௌக்கியமாயிருக்கிற ஒரு குழந்தையை நாம் நோட்டமிட்டுப் பார்த்து வருவோமானால் நாம் அறிவதென்ன? முதலாவது அக்குழந்தை அனேகமாக எப்பொழுதும் சந்தோஷமும் சிரிப்புமாக விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறது; (2) உடம்பு உறுப்புகளைச் சுறுசுறுப்பாயுபயோகிப்பதில் சந்தோஷ மனுபவிக்கிறது; அதன்மனது எப்போதும் சுறுசுறுப்புள்ளதாய், ஐம்புலனறிவுகளாலும், பெரியோரைக் கேட்கும் கேள்விகளாலும், தன்னைச் சுற்றியுள்ள விஷயங்களை அறிந்துகொள்வதே மணியமாக விருக்கிறது. எதையும் தானுகச் செய்வதில் சந்தோஷப்படுகிறது: ஒரு காரியம் செய்தால் அதைத்தான் செய்யவேணுமென்று விரும்பிச்செய்ய வருகிறது. பக்ஷணங்கள், பாடிகள், பொம்மைகள் ஏதாவது செய்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால் தானும் அப்படி செய்யத் தலைப்பட்டு முயற்சிக்கிறது. தான்கண்டு கேட்டதைப் பார்த்துத் தானும் அவ்வாறு செய்ய யத்தனிக்கிறது. இப்படித் தானுகச் செய்யும் முயற்சிகளில் தான் கையாடக்கூடாத கத்தி சூர்க்கத்தி முதலியவைகளையெடுத்து அதற்காகக் கண்டிக்கப்பெறுகிறது. தன்னைப்போலொத்த குழந்தைகளோடு கூடியிருக்கவும், நாய், பூனை, பறவைகளோடு விளையாடவும் விரும்புகிறது. இன்னும் சொன்னுல், கடைசியாக, நன்மை தீமை செய்யச் சக்தி வாய்த்துள்ளதாகவும் காட்டுகிறது. இவையெல்லாம் குழந்தைகளின் சுபாவம். இந்த சுபாவ விசேஷங்களெல்லாம் அப்பியாசத்தினுல் விர்த்தியாகும்படி கிண்டர்கார்டனில் சாதக சாதனங்கள் ஏற்படுகின்றன. குழந்தைகள் எப்போதும் சுறுசுறுப்பாயிருக்க விரும்புகிறவர்களானபடியால், அச்சுறுசுறுப்பைக் காட்ட அனேக விளையாட்டுகளும், ஆட்டபாட்டங்களும், விர்த்திக்குக் காரணமாகும்படி ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. சுற்றியுள்ளதை யறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்கிற ஆசை கிண்டர்கார்டன் உபாத்தியாயரால் விர்த்திக்குக் காரணமான வழியில் செல்ல உபயோகிக்கப்படுகிறது. ஏனெனில், சுற்றியுள்ள எல்லாவற்றையும் ஐம்புலன் அறிவுகளால் ஆராய்ந்து அறிந்துகொள்ள அந்த உபாத்தியாயர் குழந்தைகளுக்கு ஒத்தாசையாக விருக்கிறுர். விதையடுக்கல், குச்சிவைத்தல், மணி கோர்த்தல் முதலிய கிண்டர்கார்டன் தொழில்கள், எதையும் தானுகச்செய்து பார்க்க வேண்டுமென்கிற குழந்தைக்குள்ள ஆசையைத் திர்ப்திசெய்யக் காரணமாயிருக்கின்றன. அன்றி, இவை குழந்தைகளுக்கு மனதில் படும் எண்ணங்களையும் தோற்றங்களையும் நன்ருக விளக்கவும் காரணமாகின்றன. குழந்தைகளுக்குக் கூடிவிளையாட இதரக் குழந்தைகளும், வளர்ப்புப் பிராணிகளும் கிண்டர்கார்டனிலிருப்பதால், குழந்தைகளுடைய தேகமனோவிர்த்திக்குக் காரணமான எல்லா உபகரணங்களும் கிண்டர்கார்டனில் அமைந்திருக்கின்றன. சாதக சாதனங்கள் உபாத்தியாயர் மேற்பார்வையாலும், சொல்லும் கதைகள், பேசும்பேச்சுகள், சம்பாஷணைகளாலும் சித்திக்கக் கூடியவையாக விருக்கின்றன. பின்னும் கிண்டர்கார்டனிலுள்ள சகவாசமானது சந்தோஷம், சௌக்கியம், சன்மார்க்கம் இவைகளுக்கடுத்ததாக விருப்பதால் குழந்தைகளுக்கு நற்பழக்கங்கள் படிந்து நற்குணசக்தி விர்த்தியடைகிறது. அங்கே சொல்லும் கதைகள், பாட்டுகளினுலும், மற்றப்படி அவர்கள் காணும் உதாரணங்களினுலும் அவர்கள் மனம் நல்லெண்ணங்கள் நிரம்பி நல்வழியில் செல்வதற்கு ஏற்றதாக விருக்கிறது.

குழந்தைகள் பிரகிருதி வஸ்துக்களையும் விஷயங்களையும் நேரில்கண்டறியும்படி செய்

வது மிகமுக்கியமென்று ப்ரோபெல் வற்புறுத்தியிருக்கிறார். பிரகிருதியில் காணும் காக்ஷிகளையும், சப்தங்கள், தொனிகளையும் நேரில் உணர்ந்து அநுபவிப்பதில் குழந்தைகளுக்கு அதிக ஆசை இயல்பாயுண்டென்றும், புஷ்பங்கள், பறவைகள், பிராணிகள் இவைகளைக் கண்டு களிப்பதில் அவர்களுக்குள்ள அநுதாபத்தை நாம் விர்த்திசெய்து வளர்க்கவேண்டுமென்றும் அவர்சொன்னார். ஆகையால் ஒவ்வொரு கிண்டர்கார்டனிலும் ஒரு தோட்டமாவது, குழந்தைகள் தாங்களாகப் பயிர் செய்யக்கூடியதாக ஒரு துண்டு நிலமாவது பிரத்தியேகமாக விருக்கவேண்டியது முதலவசியமென்று ப்ரோபெல் போதித்தார்.

பிரகிருதி வஸ்துக்களையும் விஷயங்களையும் குழந்தைகள் நேரநுபவத்தால் அறிந்து கொள்ள வேண்டியதோடு, பருவகாலங்கள் மாறுவதையும், அவ்வப்பருவங்களில் விசேஷ லக்ஷணங்கள் அப்பருவகால சம்பந்தமான உற்சவாதிகள் இவைகளைக் குழந்தைகள் மனதிற்படும்படி அவர்கள் கவனத்தைதிருத்திக் காட்ட வேண்டுமென்று அவர் சொன்னார். வசந்தகாலத்தில் மரஞ்செடிகள் புஷ்பிப்பதையும் பக்ஷிகள் பாடுவதையும், வெயிலின் உக்கிரத்தையும் விதை விதைத்தல் முதலிய மற்ற விசேஷங்களையும் குழந்தைகள் உணரக் காட்டி, பாட்டுகள் மூலமாகவும், கதைகள் மூலமாகவும், தகுந்த விளையாட்டுகள் மூலமாகவும் அப்பருவகால விசேஷங்கள் அவர் மனதிற்பதியும்படி செய்யவேண்டும். அப்படியே வேனிற்காலம், பனிகாலம், மாரிகாலம் இவைகளின் குணங்குறிகளையும் விளக்க வேண்டும்.

ப்ரோபெல் வற்புறுத்திய மற்றொரு முக்கிய அம்சம் என்னவென்றால், கிண்டர்கார்டனில் நடக்கும் அனைத்தும் ஒன்றுக்கொன்று தோரணையாய் கோர்வை தப்பாது தொடர்ந்து செல்லவேண்டுமென்பதாம். முன்பின் கோர்வையின்றி விஷயங்களை அங்கு கொஞ்சம், இங்கு கொஞ்சமாகச் சொல்லிக் கொண்டு போனால், குழந்தைகள் விஷயங்களின் தோரணையறியாது மயங்கி, அவற்றைச் சரியாகக் கிரகித்துக்கொள்ள முடியாது தவிப்பார்கள். ப்ரோபெல் தாமே குழந்தையாக விருந்த பொழுது தோரணையின்றி துண்டும் துணுக்குமாக விஷயங்கள் போதிக்கப் பெற்றதனால் அவைகளைக் கிரகித்துக் கொள்ளமாட்டாமல் வருந்தினவர். அப்பொழுது அவர் அறிந்தவைகளெல்லாம் முன்பின் தொடர்பின்றி, ஏதோ ஆகாசத்தில் மிதக்கும்மாதிரியாக அவருக்குப்பட்டதாம். ஆதலால் இக்குற்றத்துக்கிடமின்றி அவர் சீர்படுத்திய முறையில் இதை முற்றும் நிவிர்த்திக்கத் தீர்மானித்தார். இது காரணமாக, அவர் ஒழுங்குபடுத்திய விளையாட்டுகள் தோரணியாக ஒன்றின்மேலொன்றாகத் தொடர்ந்து சென்றன. ஒவ்வொரு விளையாட்டுத் தோரணியும் முதலாரம்பத்தில் மிகவும் சுபாவமான இலகு விளையாட்டிலிருந்து படிப்படியாக மேலேறி விர்த்தியாகிப் போவதாயிருக்கின்றன. அவர் ஒழுங்குபடுத்திய விளையாட்டுத் தோரணிகள் ஒவ்வொன்றையும் ஒரு சங்கிலிக்கு ஒப்பிட்டால், அதிலடங்கிய ஒவ்வொரு விளையாட்டும் ஒரு சங்கிலிவளையத்துக்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாம். ஒரு வளையம் விட்டுப்போனால் சங்கிலியின் கோர்வை விட்டுப்போவதுபோல, ஒரு விளையாட்டு விட்டுப்போனால் தோரணியின் கோர்வையும் விட்டுப் போகும். ஒரு தோரணியிலுள்ள ஒவ்வொரு விளையாட்டும், சங்கிலி வளையம்போல் தொடுத்திருப்பதொடு, ஒவ்வொரு தோரணியும் அதேமாதிரி ஒன்றின்பின் ஒன்று தொடர்ந்து வரும்படி கோர்வையாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விளையாட்டுகளனைத்தும் குழந்தையின் பிரத்தியக்ஷாநுபவத்துக்குட்பட்டு அதோடு சம்பந்தப்பட்டவையாக விருக்கவேண்டும். உதாரணமாக," அறுவடை விஷயமாய்ப் பேசவேண்டுமானால், அறுவடை காலத்தில் அப்பேச்சைத் துவக்கி அக்காலத்தில் நடப்பவைகளைக் குழந்தைகளுக்குப் பிரத்தியக்ஷாநுபவமாகக் காட்ட

வேண்டும். அந்த மாசத்தில் அல்லது வாரத்தில், கிண்டர்கார்டனில் குழந்தைகளுக்கிடும் வேலைகள் அதாவது தொழிற்பாடங்கள், அறுவடைகால விசேஷங்களை விளக்குவனவாக இருக்கவேண்டும். முதிர்ந்த நெற்கதிர்களைக் கொண்டுவந்து அவற்றைக்குறித்துப் பொருட்பாடம் சொல்லவேண்டும்; அறுப்பறுக்கும் அரிவாளைக்குறித்தும், கட்டுக்கட்டுதல், நெல்லடித்தல், களத்துவேலை, சேர்க்கட்டல் முதலியவைகளைக் குறித்தும் பொருட்பாடங்கள் சொல்லவேண்டும். குழந்தைகளுக்குப் போதிக்கும் எதுவும் அவர்கள் பிரத்தியக்ஷத்தில் கண்டவைகளாகவே யிருக்கவேண்டும். காணாதவைகளை அவர்களுக்குக் காட்டுவித்து அவைகளைப்பற்றிய விஷயங்கள் அவர்கள் மனதில் படும்படி பாடஞ்சொல்லவேண்டும். எழுதல், உருச்செய்யல் முதலிய பாடங்களிலும், ஒரு நெற்கதிரைப்போல் படம் எழுதிக்காட்டி அவர்களையும் எழுதச் சொல்லலாம். மணி கோர்ப்பதில் ஒரு நெற்கதிர்போல் கோர்க்கச் செய்யலாம், இன்னுமிப்படி இடத்துக்கும் காலத்துக்கும் தக்கபடி அவர்களுக்கு அக்கால வியல்புகளும் விசேஷங்களும் மனதிற் பதியும்படி போதிக்கவேண்டும். அறுவடை சம்பந்தமான பாட்டுகள், கதைகளும் சொல்ல வேண்டும்; கூடுமானால் அறுப்பறுக்கும் வயலை நேரில் போய் அவர்களுக்குக் காட்டி வருவது மிகவும் விசேஷம்.

"கிண்டர்கார்டன்" என்பது, 'அவ்வார்த்தையின் பதப்பொருளுணர்த்துகிறபடி, குழந்தைகள் வளரும்படியான இடம். வளர்ச்சி யென்றால், தேகவளர்ச்சிமட்டுமல்ல; தேகம், மனம், ஆத்மா எல்லாம் சரிப்பிரமாணமாக முறைப்படி விர்த்தியாய் வருவதையுணர்த்தும் வளர்ச்சியாம். கிண்டர்கார்டனில் குழந்தைகள் எழுத வாசிக்கவாவது கணக்குப்போடவாவது கற்றுக்கொள்ளாமல் விளையாட்டுகளிலே கருத்தாயிருப்பதால், அவர்கள் அறிவு அடையவில்லையென்று நினைப்பது சுத்தப்பிசகு. நிறங்கள், உருவங்கள், சப்தங்கள், எண்கள் இவைகள் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்கள், எண்ணங்கள் பல உணர்கிறார்கள். உபாத்தியார் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் காதுகொடுத்துக் கேட்டுணரக் கற்றுக்கொள்கிறார்கள். வாத்தியங்கள் அல்லது வேறு சப்தங்கள் மூலமாகச் செய்யும் அடையாளங்களையுணர்ந்து நடக்கக் கற்றுக்கொள்கிறார்கள். பிராணிகளைப்பற்றியும் செடிகள், கொடிகளைப்பற்றியும் எத்தனையோ விஷயங்களை யுணர்ந்தறிந்து கொள்கிறார்கள். பருவகாலங்கள் மாறுவதையும், காற்றடிப்பதையும், மழை பொழிவதையும், பனி விழுவதையும், வெயில் எறிப்பதையும், மேகங்கள் ஓடுவதையும் நோட்டமிட்டுப் பார்த்துணரக் கற்றுக்கொள்கிறார்கள். பிரகிருதி வஸ்துக்களில் அனேகத்தைச் சேர்த்து அவைகளைப் பலவாறு பரிசோதித்து அவைகளின் குணங்குறிகளை யுணர்ந்தறிந்துகொள்கிறார்கள். பஞ்சு, பருத்தி, காய், கனி, புஷ்பவர்க்கங்கள், ஓடு, கிளிஞ்சல், கூழாங்கல் முதலிய அனேகப் பிரகிருத வஸ்துக்களைச் சேகரித்துப் பரிசோதித்து, உபாத்தியாயருடைய உதவியால் அவைகளின் குணங்குறிகளையறிந்துகொள்ளும்பொழுது, அவர்கள் மனோபாவசக்தி தூண்டப்பெற்று, ஐம்புலன்களையுமுபயோகித் தறிவையடையப் பழகுகிறார்கள். உண்மையான கிண்டர்கார்டன் போதகருடைய சதாநோக்கம், குழந்தைகளுக்கியல்பாயுள்ள சுறுசுறுப்பு முயற்சிக்கு வழி வகையுண்டாக்கி, அதை அவர்கள் விர்த்திக்குக் காரணமாகும்படி உபயோகிப்பதேயாகும். குழந்தை சுறுசுறுப்பா யிருப்பதோடு தன் முயற்சியால் எதையாவது உண்டாக்கின வண்ணமாயிருக்கப் பழக்கப்படுவதால், அக்குழந்தையின் தேகமனோ சக்திகளனைத்தும் அப்பியசிக்கப்பட நேரிடுகிறது. குழந்தைகள் கிண்டர்கார்டனில் கட்டுவதும், கோர்ப்பதும், தைப்பதும், நெய்வதும், அறுப்பதும், வெட்டுவதுமான தொழில்கள் புரிவதும், மண்ணிலும், மணலிலும் உருவம்பிடிப்பதும் வேலையாக விருக்கிறார்கள். இவ்வகையில் அவர்கள் விஷய ஞானம் அடைவது, அவர்களுடைய பள்ளிப்படிப்புக்கு நல்ல அஸ்திவாரம் போட்டது போலாகிறது."

THE CHIEF CHARACTERISTICS OF STUDENTS.

மாணாக்கர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய முக்கிய லக்ஷணங்கள்.

சென்ற மாதத்துச் சஞ்சிகையில் மாணாக்கர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய முக்கிய லக்ஷணங்களில் சுறுசுறுப்பு, வாய்மையுடைமை இவைகளைப்பற்றி விவரித்து எழுதினோம். இப்பொழுது மாணாக்கர்கள் பெறவேண்டியதாகிய நற்குணங்க ளின்னவென்றும், அக்குணங்களைப் பெறுவதினாலாய பயனின்னவென்றும் அவைகளை ஒருவன் மேற்கொள்ளாமற் போவதற்கு இடையூறுகள் இன்னவென்றும், அனுஷ்டிப்பதற் குபகரணமான வழிவகைகளின்னவென்றும் கவனிப்போம்.

3. கிரமப்பாடு.

பொருள்.

மற்றெல்லா நற்குணங்களுக்கும் வழிபாடான குணம் 'கிரமப்பாடு' என்பதொன்றே! 'கிரமப்பாடு' என்றால் ஒவ்வொரு வேலையையும் தகுந்த இடம் காலம் நியமங்களை யறிந்துகொண்டு ஒழுங்காக நடத்தல். "இதற்குப்பின் இது செய்வது, இதற்குமுன் இது செய்வது" என்று வெளிப்படையாயேனும், குறிப்பாயேனும், ஒரு நியமத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அதற்கேற்ப நடத்தல், கிரமப்பாடு. கிரமப்பாடுடைய மாணாக்கனுக்கு ஒவ்வொரு வினைக்குந் தகுந்தகாலமுண்டு. நியமனமான ஓர் காலத்திலேதான் விளையாடுவான். ஒரு காலத்திலே தான் படிப்பான், எழுதுவான். ஓர்காலத்திலேதான் உறங்குவான். கிரமப்பாடில்லாத மாணாக்கன் படிக்கவேண்டிய சமயத்தில் விளையாடி, விளையாடவேண்டிய சமயத்தில் உறங்கித் தடுமாறுவான்.

பயன்.

கிரமப்பாடுள்ள மாணாக்கனுக்கே எல்லா நற்குணங்களும் படியும். நற்குணங்கள் வழக்கத்தினாலும் கிரமப்பாட்டினாலுமே உண்டாகின்றனவென்று ஒருவர் நமக்கெடுத்துரைக்கவேண்டுமோ? "சித்திரமுங் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம், வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம்—நித்தம், நடையுநடைப் பழக்கம்" என்றாள் ஔவையார். கிரமப்பாடில்லாதவனுக்கு வழக்கமுண்டாகாது. வழக்கமில்லாதவனுக்கு நற்குணங்கள் படியா.—மேலும், பலமும் காலமும் வியர்த்தமாக உபயோகமில்லாத விஷயங்களிற் செலவழியும்.

இடையூறுகள்.

மாணாக்கர்கள் கிரமப்பாட்டின்படி நடவாதிருப்பதற்குக் காரணங்களுள்ளன.—எது தனக்கு விநோதமாயும் விரும்பப்படத் தக்கதாயுமிருக்கின்றதோ, எது இலேசாயும் ஹிதமாயுமிருக்கின்றதோ, அதையே விரும்பிக் கொண்டிருத்தல் பாலியர்களின் சுபாவம். விளையாட்டை மிகவும் விரும்பினவர்கள் எது கஷ்டமாயும் சிறிது புத்தியைச் செலுத்திக் கவனித்தறியவேண்டியதாயுமிருக்குமோ அதை யசட்டைசெய்து விடுவார்கள். தங்கள் அறிவிற்குப் புலப்படாத பாடங்களை உபாத்தியாயர் எவ்வளவு நன்றாகச் சொல்லிக் கொடுத்தாலும் கவனியார்கள். தங்கள் மனதிற்கிதமான பாடங்களைப் படிக்கும்போது காலஞ்சென்றதுகூடத் தோற்றாது படிப்பார்கள்.

4. கவனம்.

ஓராருவியிடத்திலே நீரானது எவ்வாறு இடைவிடாமல் சதாகாலமு மோடிக்கொண்டிருக்கிறதோ அதைப்போல, நமது மனதினிடத்திலே எண்ணங்களின் விகாரங்கள் இடைவிடாமல் ஒன்றின்பின் ஒன்றாகப்பிறழ்ந்துகொண்டே யிருக்கின்றன, நமது மனதிற்கு, 'கவனம்' என்னுமோர் சக்தியில்லாவிடில், ஒரு கற்பாறையிடத்திலே மழைப்பெருக்கானது எவ்வாறு — நிலைபெறாமலும் நிலத்திலே யூன்றிவிடாமலும் ஒரே வெள்ளமாயோடிப்போய்விடுமோ அதைப்போல எண்ணங்களின் கோர்வையான வேறுபாடுகளெல்லாம் நமது மனதிலே படியாமல் ஒரேவெள்ளமாய் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும், நல்லவேளை

யாக நமது மனதிற்கு 'கவனம்' என்றோர் சக்தியானது உண்டாயிருக்கிறது.

மனோசக்திகளுக்கெல்லாம் மூலாதாரமா யிருக்கின்ற சக்தியே 'கவனம்.'

பொருள்.

விசாலமாய் அகன்று பரந்தோடிய நீரானது திடீரென்று ஒரு குறுகலான முகத்துவாரத்தின் வழியாக ஓடும்படி நேரிட்டால், அம்முகத்துவாரத்திலே நீர் என்னபாடுபடும்! 'ஹோ'வென்றிரைந்து பயங்கரமாகச் சுழன்று துவாரத்திலே புடைத்துப் புடைத்து வெகுவேகமாக ஓடுமல்லவா? அமரிக்கையா யகன்றோடுகின்ற நீர்ப்பரப்பிலே ஒருகல்லை விட்டெறிந்தால் அவ்விடத்திலே நீர் வட்டவட்டமாய்ச் சுழன்றோடி அலையை யுண்டாக்குகிறதில்லையா? சாந்தமாய்ப் பரந்தோடுகின்ற நீர்நிலையைப்போல நமதெண்ணங்கள் நாலாபக்கத்திலும் விசாலமாயோடிக் கொண்டிருக்கும்போது சரேலென்று நமது மனதை ஓரெண்ணத்திலே யூன்றவைத்தால், அவ்வெண்ணம் மனச்சுழற்சியாலும் புடைப்பினாலும் நமது மனதிற்கு நன்றாகப்புலப்படும். கவனசக்தியால் ஓர் எண்ணம் ஊன்ற நினைக்கப்படும். ஊன்ற நினைக்கப்படு மெண்ணத்தைத் தவிர மற்றெண்ணங்களெல்லாம் சற்று விலகி யோடிப்போம்.

வகைகள்.

இச்சக்தி குறைவான மாணாக்கர்களை நீங்கள் பார்த்திருக்கலாம். அவர்களுக்கு மனதொன்றிலு மூன்றிப்பதியாது. எப்போதும் அவர்கள் சொப்பனாவஸ்தையிலேதா னிருப்பார்கள். அலையற்று சாந்தமாயிருக்கின்ற நீர்நிலைக்கும் இவர்கள் மனதிற்கும் வித்தியாசமே யிராது. ஆகாயத்திலே ஒரு மேகமோடினால் அச்சாயை நீர்ப்பரப்பிலே தோற்றும்; ஒரு பறவையோடினால், பறவையின் சாயல் தோற்றும்; மேகமும் பறவையு மறைந்துவிட்டால் சாயையு மழிந்துவிடும். நீர்நிலை முன்போலவே கலக்கமற்று நின்றுவிடும். இதைப்போலவே நமது மாணாக்கர்களின் புலன்கள் வழியே ஏதாகிலும் விஷயாதிகள் மிகுந்த கவர்ச்சித்தன்மை பொருந்தி யிருக்கின்றமையாலே யுட்போந்தால், அவ்விஷயாதிகளைக் கவனிப்பார்கள். எவ்வளவு சாந்தமாக விருக்கப்பட்ட நீர்நிலை யாயினும், சற்றேனும் அலைபுரளாமலிருக்காது. மேலே பரந்துசெல்கின்ற காற்றாலேயும், பாய்சுருளுவதுபோல அலை புரளுவதை நாம் கண்டிருக்கின்றோம். அதைப்போல, இவர்கள் மனதினிடத்திலே எண்ணங்களின் அலைகள் புரண்டுகொண்டே யிருக்கும். கவருந்தன்மைகொண்ட விஷயாதிகளா லுண்டாகின்ற எண்ணங்களைக் கவனிக்கவுங் கவனிப்பார்கள்.

சித்தாதீனமில்லாத கவனமும் சித்தாதீன முள்ள கவனமும்.

மேலே சொல்லப்பட்ட கவனம், சித்தாதீனமில்லாத கவனம். நாம் அதனை யடக்கியாளுந் திறமையில்லாதிருக்கின்றோம். அக்கவனம் நமது கட்டளைக்குட்பட்டதல்ல. தொட்டிலிலே படுத்திருக்கின்ற குழந்தை கூடத்திலே யங்குமிங்குங் கொண்டு போகப்பட்ட விளக்கை நோக்குகின்றது. இது சித்தாதீனமில்லாத கவனம். நாம் நாற்காலியிலுட்கார்ந்து படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது அதிர்வெடிச்சத்தத்தைக் கேட்டுத் திடுக்கிடுகின்றோம். இது சித்தாதீனமில்லாத கவனம். மனதை யடக்கி ஒருமார்க்கமாகச் செலுத்தி திருப்திகரமில்லாத விஷயாதிகளிலேயும் வற்புறுத்தி முயன்றால், இதுவே சித்தாதீனமான கவனம். முன்னது விஷயாதிகளின் கவர்ச்சி சக்தியினாலே யுண்டாகின்றது. பின்னது சித்தவன்மையினாலும் பயிற்சியினாலும் பழக்கத்தினாலுமுண்டாகின்றது. மாணாக்கர்களின் கவனத்தை அவர்கள் சித்தத்தினாலடக்கியாளும்படி செய்துவைத்தல் உபாத்தியாயர்களின் கடமையாகும்.

பயன்.

இக்கவனம் மற்றெல்லா மனோவிகாரங்களுக்கும் மூலாதாரமென்றோயல்லவா? புத்தி, உணர்ச்சி, சித்தம் ஆகிய இம்மூன்றுக்கும் மட்டிற்குமே அது மூலகாரணமாக விருக்கின்றது. ஓரெண்ணத்தை மற்றோரெண்ணத்திலிருந்

தும் பகுத்தறிந்து ஒப்புச்செய்து, நினைப்புக் கொள்வதற்கு கவனமேவேண்டும். மிகுந்த புத்திசாலிக்கும் மூடனுக்கும் வித்தியாசம் இக்கவன சக்தியிலேதான். மகா மோழையும் கவனத்தினாலே மேதாவியாய்விடலாம். மேலும் கவனம் உணர்ச்சியை அதிகரித்தும் சமனப்படுத்தியும் எண்ணத்தை மனதிலே பதியும்படிச் செய்யும். இராணுவ வீரன் போர் முனையிலே தனது கையறுதலையுங் கவனியாது சண்டை செய்வான். சாஸ்திர வித்வான் தன்னாற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட உண்மையைக் கண்டு திருப்தியடைந்து மேலும் அம்மார்க்கத்திலே முயலுவான். ஆதலால், 'கவனம்' மனதிற்கோரின்றியமையாத சக்தியாகும்.

இடையூறுகள்.

ஒரு வகுப்பிலே பாடங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கவும், மாணாக்கர்கள் பாடங்களைக் கவனியாது போவதற்கு அநேக காரணங்களுள்ளன. மாணாக்கன், உபாத்தியாயன், பாடம்—ஆகிய இம்மூவருக்குமே விவகார சம்பந்தமிருக்கின்றமையாலே, மாணாக்கன் கவனியாது போவதற்கு இடையூறுகள் இம்மூவரிடத்திலேதானிருக்கவேண்டும். மாணாக்கனுடைய மனதின் தன்மை சில, உபாத்தியாயர் போதனையின்றன்மை சில, பாடங்களின் கடின இலகுத்தன்மை சில,— இவைகள் இடையூறுகளாக ஏற்படுகின்றன. இவைகளில் மாணாக்கர்களின் தன்மையைப்பற்றிக் கவனிப்போம்.

மாணாக்கர்களின் தன்மை.

சில மாணாக்கர்கள் விஷயங்களைக் கவனிக்கும் சக்தி யதிகமாக வுடைத்தாயிருக்கின்றனர். சிலர் அவ்வளவு கவனமில்லாதிருக்கின்றனர். சிலர் தங்களுக்கு மனோஹரமான சில விஷயங்களிலே தான் புத்தியைச் செலுத்துகிறார்கள். மற்றவர்கள் அவ்விஷயங்களிலே யூன்றிய கவனமில்லாது வேறு சில விஷயங்களைச் செவ்வையாகக் கவனிக்கின்றனர். சில மாணாக்கர்கள் கணக்கிலே மிகுந்த ஆவலுடையவர்களாக விருக்கின்றனர். சிலர் தேச சரித்திரம் படிப்பதி லூக்கமுடையவர்களாக விருக்கின்றனர். சிலர் தங்களைச் சுற்றிலுமுள்ள விஷயங்களிலும் விவகாரங்களிலும் புத்தியைச் செலுத்துகிறார்கள். சிலர் தங்களுக்குள்ளே தாங்கள் யோசனை செய்துகொண்டு பித்தர்களைப்போல நினைவும் கனவுமுடையவர்களாக விருக்கின்றனர். சில மாணாக்கர்கள் ஒரு விஷயத்திலிருந்து மற்றொரு விஷயத்திற்கும் ஒரு விவகாரத்திலிருந்து மற்றொரு விவகாரத்திற்கும் தாமசமில்லாமல் புத்தியைச் செலுத்தி, குரங்கு ஓர் கிளையிலிருந்து மற்றொன்றிற்றாவுவது போலச் சூடிகையுள்ளவர்களாக விருக்கின்றனர். சில மாணாக்கர்கள், "கொக்குக்கு மதியொன்றே" என்றாற்போல ஒரு விஷயத்தையே யோசித்து நிற்க, மற்றொரு விஷயத்தில் புத்தியைச் செலுத்துவதென்றால் பிரம்மப் பிரயத்தனமாகின்றது. சில மாணாக்கர்கள் ஒரு விஷயத்தின் நாலு கட்சியையும் நன்றாகக் கவனிப்பார்கள். சில மாணாக்கர்கள் சில கட்சிகளை மாத்திரம் நன்றாகக் கவனிப்பார்கள். சில மாணாக்கர்கள் ஒருவிஷயத்தை வெகுநாழிகை கவனிப்பார்கள். சிலர் அவ்வளவு நாழிகை கவனிக்க மாட்டார்கள். ஒரே வயதுடைய இரண்டு மாணாக்கர்கள் ஒரே விஷயத்தை ஒரேவிதமான கவனத்தோடு நோக்கார்கள்.— ஆதலால், இரண்டு மாணாக்கர்களுக்குள்ளே கவன சக்தியி லிவ்வளவு வேறுபாடுகளுள்ளவாயின் ஒரு வகுப்பிலே நாற்பது நாற்பத்தைந்து மாணாக்கர்களிருக்கையில் உபாத்தியாயார் என்னபாடுபடுவார் என்பதை நீங்களே நினைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

"The *Vivekachintamani*, the Tamil monthly which is doing much good work in the cause of education and particularly rural education and children's education, is urging the need for the development of the faculty of observation in children being given the foremost place in any system of elementary and rural education. Considering the importance of the subject, a journal of the type of *Vivekachintamani* has much scope for useful work both for teachers and thinking pupils. It is being conducted by its able and enthusiastic Editor, Mr. C. V. Swaminatha Iyer, who has laboured much for the promotion of vernacular education."—*The Madras Mail.*

ON RESPECTABILITY.
அந்தஸ்தைப்பற்றி.

செல்வம் அந்தஸ்துச்சின்னம் என்ற கொள்கையினல் தத்தம் நிலைமைக்குத் தகுந்தபடி தங்கட்கும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்கட்கும் செல்வமிருந்தால் தான் யோக்கியதையென்றும் இல்லாவிட்டால் யோக்கியதைக் குறைவென்றும் நினைக்கிறார்கள். மேற்படி கொள்கையினல் நான்குவித அபிப்பிராயமும் அதற்கனுசரணையான ஒழுக்கமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

(1) ஜீவிதமுதலுள்ளவன் ஜீவித முதலாகவும் வரும்படி புஷ்டியுள்ளவனுகவும் எவ்வளவு இருந்தாலும் ஆபரணம் முதலிய படாடோபங்களில்லாவிட்டால் அவனுக்கு அந்தஸ்தில்லையென்று நினைத்தல்.

(2) ஜீவித முதலும் வரும்படி புஷ்டியும் இல்லாமல் இருந்தாலும் படாடோபத்தால் அவன் அந்தஸ்துள்ளவனென்று நினைத்தல்.

(3) எவ்வளவு ஒழுக்கக்குறைவும், அசத்தியமும் சூதும், வாதும், வஞ்சனை, பொறாமையும், அற்பத்தனமும், அஞ்ஞானமும் இருந்தாலும் செல்வமிகுதி புஷ்டியால் அந்தஸ்தென்று நினைத்தல்.

(4) கல்வியும், ஞானமும், சத்தியமும், பெருந்தன்மையும், மேனேக்கும் பக்தியும், விசுவாசமும் இருந்தாலும் செல்வமில்லாவிட்டால் அந்தஸ்தில்லை என்று நினைத்தல்.

மேற்கண்ட அபிப்பிராயங்கள் சரியல்லவென்றும் அவைகளால் நேரிடும் தீங்குகள் அனேகமென்றும் காண்பிக்குமுன் அந்தஸ்தைத் தூக்கிப்பார்க்கும் அளவை அதாவது பிரமாணசக்தி இன்னதென்று ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

மகா பாரதத்தில் சாந்திபர்வத்தில் நல்லொழுக்கமும் புத்திசாலித்தனமும் காரியக்கூறும், கல்விப்பயிற்சியும் தர்மசீலமும் பொருந்தியவர்கள் அந்தஸ்துக் குரியவர்களாகச் சொல்லியிருக்கிறது. விராட பர்வத்தில் அர்ச்சுனனுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் யுத்தம் நேரிடுமுன் அர்ச்சுனனைக்கண்ட துரோணசாரியார் அர்ச்சுனன் வல்லமையைப் புகழ்ந்தும் தான் முதலிய குருசைன்னியங்களின் பலஹீனத்தை வெளியிட்டும் பேசினகாலையில் கர்ணன் கோபங்கொண்டு அந்தணர்குலத்தில் ஜனித்தவராகிய துரோணசாரியை எடுத்தெறிந்து பேச அதற்குச் சமாதானமாக கர்ணன் அபஜெயமடைந்த திருஷ்டாந்தங்களைக் கிருபாசாரியார் எடுத்துக்கூற கர்ணன் மீண்டும் வெகுளிமீறி அலக்ஷியமாய் உதறிப்பேச அசுவத்தாமா மனம் சகிக்காமல் துர்யோதனதிகள் மகா அசத்தியவான்களாகையால் அவர்களோடு சேர்ந்திருப்பது அகௌரவமென்றும் கர்ம பலத்தால் துரோணசாரி முதல் போருக்கு அவர்களிடம் இருக்க நேரிட்டதென்று சொல்லியிருக்கிறார். இதனல் விளங்குவது என்னவென்றால் எவ்வளவு ராச்சிய புஷ்டியும், ஆபரணபுஷ்டியும், ஐசுவரியபுஷ்டியும் இருந்தாலும் சத்தியமும் தர்மமும் ஞானமும் இல்லாவிட்டால் யோக்கியதை, அதாவது அந்தஸ்து இல்லை யென்பதே.

சர்வபூஜிதைக்கு அர்ஹதையாயுள்ளவன், சாஸ்திர பாரங்கதனுகவும், புத்தி விசாலமுள்ளவனுகவும், தயாசீலனுகவும், நல்லொழுக்கமுடையவனுகவும், இருக்க வேண்டும். இம்மூன்று குணங்களில் நல்லொழுக்கம் பிரதானம். நல்லொழுக்கத்தில் சத்தியம் உட்பட்டிருக்கிறது. சத்தியமில்லாத புருஷன் மிருகத்துக்கும் கேவலமாகையால் அவனுக்கு ஒருவிதத்திலும் அந்தஸ்து இல்லை. இங்கிலீஷ் கவிகளில் ஒருவராகிய 'போப்பு' என்பவர் பின்வருகிறபடி எழுதியிருக்கிறார்.

> "மதிப்பும் அவமதிப்பும் ஒரு பதவியிலிருந்து விருகிறதில்லை. உனக்குள்ள ஒழுக்கத்தைச் சரியாய்ப் பார்த்து நடந்துகொள். அதினாலேதான் உனக்கு மதிப்பும் அவமதிப்பும் வரக்கூடியது."

நம்முடைய திருவள்ளுவரும் அவ்வாறே பின்வரும் குறள்களில் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கிறார்.

சீரினுஞ்சீரல்ல செய்யாரேசீரோடு
பேராண்மை வேண்டுபவர்.

அதாவது மானத்தை விரும்புவோர் தன் குடிக்கொவ்வாத் தொழில்களைச் செய்யார் என்பதாம்.

குன்றினனையாருங்குன்றுவர்குன்றுவ
குன்றியனையசெயின்.

அதாவது, மலையையொத்த குடிப்பிறப்பாளரும் தாழ்தற்கேதுவான செயல்களைச் செய்தால் தாழ்வார்கள் என்பதாம் என்று வியாக்கியான கர்த்தாசொல்லி யிருக்கிறார்.

பெருமையுடையவ ராற்றுவாராற்றி
னருமையுடைய செயல்.

பெருமையுடையோர் அருமையுடைய செயல்களைச் செய்வார் என்பதாம்.

இறப்பே புரிந்த தொழிற்றாஞ் சிறப்புந்தான்
சீரல் லவர்கட் படின்.

அதாவது பெருமையாகிய சிறப்புஞ் சிறியவரிடத்துண்டாயின் அது மிகுந்த செருக்காய் முடியும்.

கார்லைல் என்ற இங்கிலீஷ் வித்துவானும் முற்காலம் தற்காலம் என்றெழுதியிருக்கும் புஸ்தகத்தில் ஒவ்வோரிடத்திலும் மேற்கண்டபடி அபிப்பிராயப் பட்டிருக்கிறார். அனேக மகான்கள் எழுதியிருக்கும் புஸ்தகங்களிலிருந்து முன்சொன்ன அபிப்பிராயங்களுக் கனுசரணையாக அனேகம் வாக்கியங்கள் எடுத்துக் காண்பிக்கலாம். ஆனால் அவைகளெல்லாம் எடுத்துக் காண்பிக்கிறதாயிருந்தால் இடமடங்காதாகையால் அவ்வாறு செய்யாதே நிறுத்துகிறோம்.

"This magazine is devoted to the diffusion of knowledge and to the "Children's Movement." The commendable zeal of the Editor, Mr. C. V. Swaminatha Iyer, in promoting the cause of children's education, and in making them to realise their duties, rights and responsibilities, has earned for him an enviable name."—*The New India.*

ON CONDUCT, CULTURE & KNOWLEDGE.

ஒழுக்கம், கல்வி, புத்தி.

மரியாதைக்கு ஆஸ்பதமாகவும் அதைத் திட்டப்படுத்துவதற்குப் பிரமாணமாகவு மிருக்கிற சங்கதி மூன்று. அதாவது ஒழுக்கம், கல்வி, புத்தி இவைகள் மூன்றும் ஒருவனிடம் பொருந்தியிருந்தால் அவன்தான் எல்லோரிலும் பூஜிதைக்குப் பாத்திரமாயுள்ளவன். மரியாதைக்கும் அந்தஸ்துக்கும் அடுத்தவன், புத்தியும் கல்வியும் எவ்வளவு விசாலமாக இருந்தாலும் ஒழுக்கமுடையவன்தான் அதிக பூஜிதைக்கு அவகாசமுள்ளவனே யன்றி கேவலம் புத்தியும் கல்வியும் ஒழுக்கத்துக்குள்ள அந்தஸ்துக்கு ஆதாரமாகாவாம். எவ்வளவு படித்தவனாகவும் புத்திவிசாலமுள்ளவனாகவும் இருந்தாலும் சத்தியம் தவறி அக்கிரமமாகவும் அதர்ம்மமாகவும் நடப்பானாகில் அவனுக்குக் கிடைக்கும் மரியாதை வெகு அற்பமாகவும், அவமரியாதை அதிகமாகவும் இருக்கும். ஏனென்றால் "மனத்தோடு வாய்மை மொழியில் தவத்தோடு தானஞ் செய்வார்கள் தலை." அதாவது ஒழுக்க மென்பது நல்லுணர்வு, நன்மொழி, நற்செயல் என மூன்றுமமைந்ததாகையால் — மனமொத்து பொய்யாத மொழியும் செயலுமாக உள்ள ஒருவன் எல்லா தர்மங்கட்கும் முக்கிய ஆதாரமாய் இருப்பதும் எல்லாவற்றிலும் இடைநிறைவாய்க் கலந்திருப்பதுமான மகாகொள்கையையே கடைப்பிடித்தவனாகையால் அவனேயாவர்க்கும் முதல்வனாகின்றான். "கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவன், நற்றாடொழா ரெனின்" என்று நாயனார் கேட்டிருக்கிறார். இதனால் தெய்வவணக்கம் முக்கியமென்றும், தெய்வவணக்கம் ஒழுக்கத்திலோரம்சமாகையால் ஒழுக்கம் கேவலம் கல்வியைப் பார்க்கிலும் விசேஷமென்றும் ஏற்படுகிறது. எல்லாமறிந்தும்,—வினைநீக்கி யெல்லாமறிந்தும் ஏதும் பயனில்லை : எல்லாம் அறியும் அறிவுக்கு ஆதாரமாயுள்ளது ஒழுக்க

மேயன்றி கல்வியல்ல. இதை உத்தேசித்தத்தான், ஒழுக்கத்தில், கல்லாதவரே கற்றவரைக்காட்டிலும் விசேஷமென்று திருவள்ளுவர், திருமூலர் கூறியிருக்கின்றார்கள்.

கியாதியும் மரியாதையும் உடையவன் பொய்யா தொழுக்க முள்ளவனென்று பின்வரும் குறளில் காண்கிறது.

"உள்ளத்தாற் பொய்யாதொழுகினுலகத்தா
ருள்ளத்து ளெல்லாமுளன்."

இதற்கனுசரணையாகவே ஒழுக்கம் விசேஷமாகவும் ஒழுக்கமற்ற கல்வி தாழ்மையாகவும் பெரியவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள்.

"துர்ஜந : பரிஹர்த்தவ்யோ வித்யயாலங்கிருதோபிஸன் | மணிநாபூஷிதஸ்ஸர்ப்ப : கிமஸௌநபயங்கர :"

பொருள்: எவ்வளவு கல்விபூஷணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டாலும் அவன் ஒழுக்கம், சீரில்லாதவனாயிருந்தால் அவனைத் தள்ள வேண்டும். மாணிக்கத்தால் அலங்கரிக்கப் பெற்றிருந்தாலும் ஸர்ப்பத்துக்கு, இயற்கையில் துஷ்ட ஸ்வபாவமானதாக விருப்பதினால், பயந்து ஓடுவதே திருஷ்டாந்தம்.

கார்லைல் என்பவரும் ஒழுக்கத்துக்கே பிரதானம் கொடுக்கிறார். படிப்பு எவ்வளவிருந்தாலும் அது பிரவர்த்தியாக மாறினாலல்லாது அதனால் பிரயோசனமில்லையென்று அவர் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கிறார். ஒழுக்கம் பிரதானமென்பதற்கும் அதுதான் ஸகல பூஜிதைக்கும் மரியாதைக்கும் அஸ்திவாரமாயுள்ளதென்றும் காண்பிப்பதற்கு கோடானுகோடிப்பிரமாணங்கள் எடுத்துக்காண்பிக்கலாம். ஆனால் முன் எடுத்துக்காட்டியவை போதுமானவையென்று தோன்றுகிறபடியால் அம்மட்டில் நிறுத்துகிறோம்.

ஒழுக்கம் சமத்துவமாக இருக்கும்பக்ஷத்தில் கல்விக்கு பூஜிதை ஜாஸ்தி. கற்றவர்கள் ராஜாக்களைப் பார்க்கிலும் மரியாதைக்குத் தகுந்தவர்களென்று பின்வரும் பாடலிற்காண்கிறது.

மன்னனு மாசறக்கற்றோனும் சீர்தூக்கின்
மன்னனிற்கற்றோன்சிறப்புடையோன்—மன்னற்கு
தன்தேசமல்லால் சிறப்பில்லை
கற்றோற்குச் சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பு.

மன்னற்கும் கல்வி ஆவசியமென்றும் கல்லா அரசன் காலனைப்பார்க்கிலும் கெடுதலென்றும் பின்வரும் பாடலிற்காண்கிறது.

கல்லாவரசனுங்காலனு நேரொக்குங்
கல்லாவரசனிற் காலன் மிகநல்லன்
கல்லாவரசனற மோரான் கொல்லென்பான்
நல்லாரைக்காலனணுகி கில்லானே.

பின்பாட்டால் செல்வ புஷ்டியும் ஒழுக்கந் தவிர மற்றெவ்வித புஷ்டியுமிருந்தாலும் கல்வியில்லாவிட்டால் அவர்களைக் காணுதல் கூட ஆகாதென்று தெரிகிறது.

கல்லாதமூடரைக் காணவுமாகாது
கல்லாதமூடர் சொற்கேட்கக் கடனன்று
கல்லாதமூடர்க்குக் கல்லாதார் நல்லாராங்
கல்லாதமூடர் கருத்தறியாரே.

ஒழுக்கமும் கல்விச் சம்பத்தும் சமமாயிருக்கும் பக்ஷம் புத்திகூடியவனுக்கு மரியாதையும் கூடும்; புத்திகுறைந்தவனுக்கு மரியாதையுங் குறையும். அந்தஸ்துக்குப் பிரமாணம் ஒழுக்கம், கல்வி, புத்தியென்று சொன்னோம்.

அசத்தியம், அக்கிரமம், அநீதி இவைகள் நிறைந்து பஞ்சமாபாதகங்கட்கு அஞ்சாமல் சகலபாவங்களும் தீமைகளும் செல்வமாகக் கொண்ட ஒருவன் தன்பூஷணங்களால் ஒழுக்கம் பெற்று சீர்திருந்தினதாகவும், கல்விவந்தடைந்ததாகவும், புத்திகூர்மைப்பட்டதாகவும் நினைக்க முடியுமா? முடியாது. தனபூஷணங்களால் அந்தஸ்துக்கும் மரியாதைக்கும் பிரமாணமாயுள்ள ஒழுக்கம், கல்வி, புத்தி இவை மூன்றும் ஜனிக்காதென்று எப்போது வெளியாகிறதோ அப்போதே தனபூஷணங்களால் அந்தஸ்து ஜனிப்பதில்லை யென்றும் ஏற்படுகிறது.

கார்லைல் என்பவர் இருவகை ஜனங்களைத் தான் வெகுமதிப்பதாகச் சொல்கிறார். அவர்கள் யாரெனில் ஜடபூமியில் சத்தியமாக விபு

வைசிந்த உழைத்துப் பாடுபட்டு சர்வஜனங்களுடைய தேகரக்ஷை நிமித்தம் பொருளுண்டாக்கும் தொழிலாளிகள். ஆத்மபூமியில் பாடுபட்டு சாஸ்திரங்களும் தர்மங்களும் ஏற்படுத்தி எல்லா ஜனங்களும் ஆத்மரக்ஷை அடையும்படி தர்ம்மபோதனை கொடுக்கும் மகான்கள். இவர்கள் இருவகைக்காரர்க்கும் தான் வெகுமதிப்புண்டென்று இருந்தாலும் ஜடபூமியில் பாடுபட்டு ஜடப்பொருள் உற்பத்திசெய்யும் தொழிலாளிகளைப் பார்க்கிலும் ஞானபூமியில் பாடுபட்டு சாஸ்திரம் தர்மம் ஞானம் என்ற சூக்ஷ்மப்பொருள் உற்பத்திபண்ணும் மகான்களுக்கு மரியாதை ஜாஸ்தியென்றும் இவ்விருவகைக்காரர்க்கே மரியாதையன்றி வேறொருவர்க்கும் மரியாதையில்லையென்றும் கூறியிருக்கின்றார். இது திருவள்ளுவர் அபிப்பிராயத்திற்கு ஒத்திருப்பது என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

பர்த்ருஹரியால் பாடியிருக்கும் சுலோகத்தாலும் அதுவே விளங்குகிறது.

முற்காலத்தில் ஒழுக்கமகிமையும் கல்விமகிமையும் புத்திமகிமையும் பார்த்து மரியாதை செய்தார்களேயல்லாமல் செல்வப்பெருக்கும் தனபூஷணச்செருக்கும் பார்த்து மரியாதை செய்யவில்லை. எவ்வளவு தன பூஷணமும் யுத்தபராக்கிரமும் அதிகார விசாலமுமிருந்தாலும் ராஜாக்கள்கூட வித்வான், ரிஷி என்றால் தலை குனிந்தனர்கள். செல்வபுஷ்டியும் ஆபரணச் செழிப்புமுள்ள துரியோதனனுக்கு மரியாதை ஜாஸ்தியா? ஒரு பூஷணமுமில்லாமல் தவவேடந்தரித்து தர்மவிசாரமாய் தர்ம சுவரூபியாய் சுகுணமாய் தபோமகிமையால் 12,000 உத்தம புருஷர்களுக்கு ஆகாரங் கொடுத்து அவர்களிடம் சதாகாலம் ஞானசம்பாஷணை தொடுத்து தர்ம்மவலியால் பீமனை மலைப்பாம்பின் வாயில்நின்றும் மீட்டு, பீமனை ஹதம்செய்யவந்த குபேரனை இனியமொழியால் வசப்படுத்திப் பூஜிதையடைந்து, சத்தியந்தவறாதபடி அரசுதுறந்து வனஞ்சென்று வன்துயர் அடைந்த தர்ம்மபுத்திரர்க்கு மரியாதை ஜாஸ்தியா? தர்ம்மபுத்திரர்க்கென்பதில் சந்தேகமில்லை. அற்பபுத்தியால் பாண்டவர்களை ஏங்கும்படி செய்யவேண்டுமென்ற கருத்தின்மேல் ஆடையாபரணங்கள், கீதங்கள், வாகனங்கள், ஸ்திரீகள், சைனியங்கள் சகிதம் பாண்டவாள் இருக்குமிடத்திற்கு சமீபத்தில் வந்து டேராஅடித்து குதூகலங்கொள்ள நினைத்து அக்கிரமங்காட்டி ஜலக்கிரீடைசெய்ய வந்த கந்தர்வனோடு யுத்தஞ்செய்து தோல்வியடைந்து அவனால் கட்டுண்டு ஆகாயமார்க்கங் கொண்டுபோகப்பட்டு அவமானமடைந்த துரியோதனனுக்கு மரியாதையா? வாழ்வுவந்தாலும் தாழ்வுவந்தாலும் சமரசமாய் பந்து அபிமானியாய் தர்ம்மமே தொழிலாயிருந்த தர்ம்மபுத்திரரிடம் வந்து துரியோதனனைச் சேர்ந்த பெண்கள் ஓலமிட அதற்கிரங்கி தர்ம்மபுத்திரர் ஆக்ஞாபிக்க, அதை சிரசில்வகித்து கந்தர்வனைத் தனிமையாக ஜயித்து துரியோதனனை மீட்டவனும், அழற்புலியும் கொடும் ஜந்துக்களும் அடர்ந்த அடவியில் அஞ்சு வருஷம் ஒரே சித்தமாய் சாக்ஷாத் பரமசிவனை யுத்தேசித்து இருந்தநிலை பிறழாமல் கனவிறந்தும் கரணதியிறந்தும் கடுந்தவம்புரிந்து திருலோக கர்த்தாவாகிய பரமசிவனிடம் யுத்தம் பண்ணி பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றவனும் தேவேந்திர லோகஞ்சென்று கிரீடியென்னும் பேர் அடைந்து காலகேயர் நிவாதகவசர் என்னும் மகா பலபராக்கிரமமுள்ள அசுரர்களோடு தனிமையாக யுத்தம் நடத்தி அவர்களைப் பூண்டறச்செய்தவனுமாகிய அர்ஜுனனுக்கு மரியாதை ஜாஸ்தியா? அர்ஜுனனுக்கென்பதில் சந்தேகமில்லை. இதனால் மரியாதைக்கும் பூஜிதைக்கும் அந்தஸ்துக்கும் ஆதாரமாயுள்ளது ஒழுக்கம், கல்வி, புத்தி என்று ஏற்படுகிறதேயல்லாமல் தனவிசேஷத்தால் அந்தஸ்து ஜனிப்பதாய் ஏற்படக்காணோம்,

THE TEN ROOT PRINCIPLES OF LIFE.

1. The world and worldly ever wait for opportunities. (The wise create them.)
2. God plays hide and seek under the veil of Maya to grant clear vision to His votaries.
3. Knowledge without experience is the source of all evils and misunderstanding.
4. Untruth betrays itself, the man and his friends.
5. Those addicted to evil ways will never attain Freedom Great.
6. The insincere man, be he friend or foe, is always dangerous.
7. Death when it comes brings with it the courage to die: Be honest and fear not.
8. As pure gold outshines its dross, so intelligence pure outshines knowledge or "science".
9. Work proper purifies the mind and saves: Thy duty do and *live.*
10. Life and work are like wharp and whoof: Work to live and live to work thus weave thy own destiny.
11. St. Tirumoolar's Three Thousand sayings true when understood well, leads one to Grace and Godliness.

THE TEN ROOT PRINCIPLES OF LIFE.

தசமூலக் கொள்கைகள்.

1. "ஒடுமீ னோடிவர ஒருமீன் வருமளவும்
வாடி யிருக்குமாம் கொக்கு".

2. ஆடுமெயி லாடிவர அடியார்மனந் தெளிவுபெற
வோடி யொளிக்குமாம் தெய்வம்.

3. "படுசட்டைபடு" வென்றான் பட்டதெல்லாம்
விட்டுணர, கெடுதியெல்லாம் விளைக்கு மதிகேடு.

4. நட்டாற்றில் கைவிட்டான் நட்பொக்குமே கண்
பட்டாங்கில் லாதான்பால் நண்பு. [டாய்

5. கெட்டார் கேடிழைப்பார் கெடுமதியாட்
பட்டார்க் கெட்டாது வீடென்றனர்.

6. நட்டாரைப்போல் நடிக்கும் நயவஞ் சகநெஞ்சார்
நட்டாலும் விட்டாலும் கூற்று.

7. கூற்றுவனே தேற்றுவனால் குறையொன்று
மில்லையென்று மாற்றுச்குறை யாதபடியில்.

8. பத்தரை மாற்றுப் பழுதில்லாத் தங்கம்தூற்
றெட்டரை மாற்றில்நுண் ணறிவாமென்றுழை.

9. உழைக்க வுழைக்க வுழைப்பே பிழைப்பாமென்
றுழைப்ப வுழைத்துப் பிழை.

10. பிழைப்பு முழைப்பு மிழைக்க இழையுமென்
றிழையோட்டித் தானே பிழை.

11. மூலனோதிய மூவாயிரந் தமிழ்கற்றால்
வாலறிவன் நற்றாள்கண் டுய்யலாகும்.

மனித வர்க்கமும் படிப்பின் அவசியமும்.

கிரேட் பிரிட்டனின்கல்வி யிலாகா மந்திரியான டாக்டர் பிஷர் சில வாரங்களுக்கு முன் யார்க் என்னும் நகரில் பேசியதாவது:—

"நமது குழந்தைகளிலே ஏராளமான பேர் நோய் தொண்டவர்களாகவும், அறிவில்லாதவர்களாகவும் இருக்கின்றனர்; இனி, ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் வாசிக்கும்பொழுது, நன்கு போஷிக்கப்பட்டு தக்க படிப்பும் பெற்று வருபவர்களில் ஏராளமான குழந்தைகளோ தங்களது வாலிப வயதில் படிப்பில்லாது போவதனால், அறியாத்தனத்தில் ஆழ்ந்து விடுவதோடு, அநாகரீகமும் அடைந்து விடுகிறார்கள்; இப்படியெல்லாம் இருப்பதனால், நமது ஜன சமூகத்தினருக்குள் பிரமாண்டமான சேதமும் நாசமும் உண்டாய் விடுகின்றன; இதைக் கண்டு நாம் சகித்து வருகிறோம். ஆதலின், நமது கடமை யென்ன? மனித வர்க்கத்தில் அவ்விதம் சேதமும் நாசமும் நேராதபடி பாது காக்கவேண்டும்."

SOCIAL SERVICE: ON THE CULTIVATION OF MENTAL HAPPINESS.

By A HINDU LADY.

சமஷ்டிசாதனம்: அகமகிழ் பயிற்சி.

(ஒரு ஹிந்து சகோதரி எழுதியது.)

கார்த்திகைமீ சஞ்சிகை 242-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.

சீதாபிராட்டியார் தனது ஆபத்துகால ஆரம்பமுதல் தான் நடந்துகொண்ட திவ்விய சரித்திரத்தை வெகு சுருக்கமாக நினைவுகூர்வோம்.

கைகேசியின் சூழலால் தன் நாயகன் காட்டுக்குப் போகும்படி நேர்ந்தபோது நாயகனுக்கு அரசு போய்விட்டதே தனக்கு போகபாக்கியங்கள் இல்லையே என்கிறதாய் கொஞ்சமாவது துக்கிக்கவில்லை. ஆனால் எதற்காகத் துக்கப்பட்டார்களென்றால் தன்னை மாமனார் வீட்டில் சௌக்கியமா யிருக்கும்படியாயும் தான் மாத்திரம் காட்டுக்குப்போவதாயும் தன் நாயகர் சொன்னசொல் தன் காதில் நாராசம்போல் துளைத்துச்செல்ல இப்படியும் சொன்னாரல்லவா வென்று விம்மி விம்மி அழுதார். உடனே நாயகரைப் பார்த்து: "தேவரீர் என்ன வார்த்தை சொன்னீர்கள். சக்கிரவர்த்தி தங்களை காட்டுக்குப்போம்படி கட்டளையிட்டால் அடியாளுக்கு வேறேகட்டளை வேண்டுமோ. பர்த்தா அனுபவிப்பதை மனைவியும் அவருடன் அனுபவிக்கிறவளன்றோ? ஆகையால் தங்களைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க கொஞ்சங்கூட சகியேன். தங்களுடன் இருப்பதே எனக்கு சுவர்க்கம். தங்களுடைய தோழமையினால் காட்டிலுள்ள தர்ப்பை மூங்கில் முதலியவை இலவம்பஞ்சு மான்தோல் முதலியவைபோல் மிருதுவாகும். தேவரீருடன் புல்லின்மேல் படுத்தபோதிலும் பஞ்சணைமேல் படுப்பதுபோலாம். தேவரீருக்கு கிடைக்கும் உணவு, கனியானாலும் கிழங்கானாலும் மற்றெதுவானாலும் எனக்கு மதுவே அமிர்தம்போலாம். தாயையாயினும், தந்தையையாயினும், நம்மில்லத்தையாயினும்," அங்கனுபவித்த சுகங்களையாயினும், கருதி சோகங்கொண்டு தங்களை மனநோவும்படி செய்யேன்," என்று பலவாறுகச் சொல்லியும் தன்னை உடன்கொண்டுசெல்ல இராமருக்கு இஷ்டமில்லையென்று தெரிந்து, தான் சீக்கிரம் உள்ளேபோய் மரவுரியொன்றை அணிந்து இராமரது கையைப்பற்றி நின்றார்கள். காட்டில் இவர்கள் எப்படி காலங் கழித்தனர்?

*பஞ்சவடிதீரத்தில் கோதாவரிநதியோரம் அழகானசோலையில் இலட்சுமணர்கட்டிய ஓர் † பர்னசாலையில் இராமரும் சீதையும் இருந்துகொண்டு இலட்சுமணர் காலையில் கனி கிழங்கு முதலியவற்றைக் கொண்டுவர சீதாபிராட்டி நதியில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு கிடைத்த பண்டங்களை சமையல்செய்து, பர்த்தாவுக்கும் மைத்துனருக்கும் அன்னம்படைத்து தானும் உண்டு சந்தோஷமாக நாயகருடன் விளையாடிக்கொண்டிருப்பார். அச்சோலையில் நதியோரத்தில் இருவரும் உலாவிக்கொண்டிருக்கும்போது அவர்களைக்கண்டு ஒதுங்கும் அன்னத்தின் நடையைக்கண்டு இராமர் சீதையினுடைய நடையையும்பார்த்து அவர் சிரிப்பதும், ஆண்யானை நதியில் நீர் அருந்தி திரும்பிப்போம்போது அதனது பெருமித நடையைப்பார்த்து தன்னுடன் கைகோர்த்துதிரியும் இராஜயானையாகிய இராமருக்கு சமானம் யாரிருக்கிறாரென்று செறுக்குற்று சீதாபிராட்டி நகைப்பதும் உண்டு. அழகான இறகுகளைவிரித்து ஆடும் மயில்களையும், மான்களையும் பூங்கொம்புகளையும், மலைவீழருவிகளையும், இன்னும் இச்சிறுவிடத்தில் சொல்லக்கூடாத அளவிறந்த அற்புதக்காட்சிகளையுங்கண்டு ஒருவருக்கொருவர் காட்டிக்கொண்டு அகமகிழ்வார்கள். மாலையில் சூரியன் அஸ்தமிக்கும் போது தாமரைகள் குவிவது இயற்கை. இவர்களது கைகளாகிய தாமரைகளும் பகவதாராதனைநிமித்தம் தம்சிரமேற்குவியும். இவ்வாறாக தங்களைச் சூழ்ந்துள்ளதைக்கண்டு களிக்கும்

* ஐந்து ஆலமரமுள்ள கரை.

† இலைகளால் அமைத்த வீடு.

இவ்வுத்தமப் பிறவிகளுக்கு, தங்கள் நாட்டை விட்டதினாலாவது, அரசிழந்ததினாலாவது யாதொரு துன்பமுமில்லை. அரசுசெய்வதினால் ராஜாவுக்கு அதிக மனக்கவலையுண்டு. இராமருக்கு இவ்விடத்திலே யாதொரு கவலையுமில்லாமல் இருவரும் சுகமாகவிருந்தார்கள்.

இவ்வித சுகத்தைக்கெடுக்க பாவி இராவணன் வந்தான். பிந்தி நடந்ததை இங்கு நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. நான் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்திற்கு சம்பந்தப்படும்வரையில் பேசவேண்டியவளாய் இருக்கிறேன். ஆகையால் நான் இங்கு குறிக்கவேண்டியது என்னவென்றால், நம்வீடுகளில் அற்பவிஷயங்களாகிய துணி மணிக்கு எவ்வளவு சண்டை, கோபதாபம், மனக்கடுப்பு? இவற்றால் சுகமிழந்து எல்லாம்போய்விட்டதுபோல் மூலையில் படுப்பது எவ்வளவு? பாருங்கள்.

அரசு இழந்து காட்டிற்குவந்த தன்னுடைய நாயகருடன் தானும் மரவுரி தரித்துக்கொண்டு காட்டில் வசிக்கும்போது அங்கு பெற்றதைக்கொண்டு அவர்கள் எவ்வளவு சந்தோஷமுடையவர்களாயிருந்தார்கள். அவர்களுக்குக் கிடைத்த உணவாதிகளையுண்டு தம்மைச் சூழ்ந்து எப்பக்கத்திலுமுள்ள ஈசனது அற்புதச் செய்கைகளைக்கண்டு அகமகிழும் சாதனையால் ஆனந்தமடைந் திருந்தார்கள்.

தமக்குக் கிடைத்ததைக்கொண்டு சுகிக்க அறியாத ஜனங்களுக்கு எல்லாப் பாக்கியங்களும் நிறைவாயிருந்தாலும் நித்திய தரித்திரர்களே. பெற்றதைக்கொண்டு அகமகிழ்பவர்களுக்கு சக்கிரவர்த்திகளும் ஈடாகார் என்று சிறிது பழக்கத்தினால் சுவானுபவமாய் நாமே யறியலாம் என்கிற உண்மையை சீதாபிராட்டியின் சரித்திரம் சாட்சி பகர்கிறது.

இன்னொரு சிறந்த குணத்தை நமது சீதாபிராட்டியினிடத்திலிருந்து நாம் கற்கவேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். தான் இலங்கையில் சிறைப்பட்டிருந்த ஏகாந்த நிலையிலும்,

ராஜ்ஜியம் உன்தம்பி பரதனுள நீ காட்டுக்குப்போவென்று கைகேசிசொன்ன காலத்தில் சற்றுகிலும் மனம்வாடாமல், முன்னினும் மூன்றுமடங்கு மலர்ந்த இராமருடைய * முகாரவிந்தத்தை நினைத்து நினைத்து, சீதாபிராட்டி இவ்வளவு பெருமையான சுபாவம் அவரைத்தவிர மற்ற யாரிடத்திலுண்டு. இப்படிப்பட்ட பிராணநாதனைப் பிரிந்துவிட்டோமேயென்று துக்கித்தார்கள்.

இங்குள்ள அழகைப் பாருங்கள். சீதாபிராட்டி இராமருடைய பெருந்தன்மையைக்கண்டு மகிழ்ந்தது இவ்வளவு அவ்வளவல்ல. அவளுக்கு தன் நாயகர்மீதிருந்த அன்பினால் இராஜ்யம்போனது லட்சியமாகவேயில்லை. தனது நாயகருக்கு அரசுபோக தன்னுடைய சுகங்களெல்லாம் போய்விட்டதே என்கிற தன் † சுயநலவாஞ்சையை முன்னிட்டு துக்கிக்காமல், அவரது குணாதிசயத்தை நினைத்து நினைத்தல்லவோ துன்பப்பட்டார்கள். உத்தமர்களுடைய குணத்தை இங்கு நிதரிசனமாகக் காண்கிறோம்

குணமுள்ள பதார்த்தங்கள் நமக்கிருந்து நம்மைவிட்டு நழுவினாலும், அவைகளில்லாமலிருந்தாலும் வருந்துவதினால் நமக்கு அதிக நன்மையுண்டு. குணவழகின்மேல் நமது நாட்டம் எப்பொழுது செல்கிறதோ அப்போதே, மனத்தூய்மை நம்மில் உண்டாவதற்கு வழியுண்டாம். குணவழகை நாடாமல் அல்ப விஷயங்களில் நமது நாட்டம் சென்றுகொண்டிருந்தால் மனத்தூய்மையுண்டாகாது. துக்கம் அதிகரிக்கும். மனோசாந்தி நம்மை முற்றும் கைவிடும்.

துக்கங்களை பலமுறை நாமே வருவித்துக்கொள்ளுகிறோமென்பதற்கு இன்னொரு திருஷ்டாந்தமிருக்கிறது. நம்மில் நகைப் பயித்தியம் மெத்தவுண்டு. நாம் பெற்றிருப்பதுடன் திருப்தியடையாமல் ஏதோ வொன்றை சங்கல்பித்துக்கொள்ளுகிறது. அதில்லையே என்கிறதினால் உள்ள சந்தோஷம்போய் மனக்கடுப்பு உண்டாகிறது. இது நம்மோடு போவதில்லை.

* முகமாகிய தாமரை.

† தன் சொந்த சுகத்தின் பொருட்டான ஆசை.

நாயகர்களையும் பிள்ளைகளையும் பாதிக்கும். பூணும் ஆபரணம் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததல்ல. ஊண் உறக்கமில்லாமற்போனால் காயம் அழிந்துபோம். நகையில்லாமற்போனால் நேர்வது ஒன்றுங்காணோம். இருப்பதினால் மாத்திரம் பலமுறை கள்ளரால் தீங்குண்டாகிறது. இதினுடைய இலட்சணம் இப்படியிருந்தும் இதில் ஏதோ ஒரு குறை நேர்ந்ததாக வைத்துக்கொண்டு, இதொன்று இல்லாமையால் உள்ள அநேகம் பாக்கியங்களை மறந்து நாம் துக்கிக்கிறதென்றால் நம்மில் எவ்வளவு அறியாமை வெளியாகிறது. சீதாபிராட்டி தான்பிறந்த விடத்தும் புகுந்தவிடத்தும் தனக்குண்டான உலகத்தை விலைக்கு வாங்கத்தக்க அவ்வளவு சிறந்த ரத்தினாபரணங்களையெல்லாம் கழட்டி எறிந்துவிட்டு, நாயகரது தோழமையொன்றிருந்தால் போதுமென அவரது கையைப்பற்றிக்கொண்டு நுழைவதற்கு அரிதான காட்டில் அவருடன்சென்று அங்குள்ள காட்சிகளைக்கண்டு இருவரும் ஆநந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நமக்கு எல்லாமிருந்தும் நம்மனம் கல்பித்த குறையேயன்றி உள்ளதல்லாத ஓர் குறையை நினைத்துக்கொண்டு நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள அநேக பாக்கியங்களை மறந்து நமக்கில்லாததைப் பெரிதாக வெண்ணுகிற நமக்கு சுகம்கிடைப்பது அருமை. நாம் பெற்றிருப்பவைகளைக்கொண்டு ஆநந்திக்கப் பழகுவோமானால், நமக்குண்டாகும் சுகத்திற்கு அளவில்லை. நாம் பெற்றிருக்கும் நன்மைகளை உற்று உணர்வோமானால், அவை அநந்தமென்று ஏற்படும். நம்மைச்சூழ்ந்து எப்பக்கமும் கிடக்கும் ஈசனுடைய அற்புதச்செயல்கள் அளவிறந்தனவாயிருக்கின்றன. அவைகளைக் கண்டு மகிழும்படியான சாதனம் நம்மில் வேண்டும். ஞானாநந்தம் அளிக்கும் நூல்கள் பலவுள. இவற்றால் நமக்குள் உள்ளக்கிளர்ச்சியை பயிற்சிசெய்துகொண்டு நம்மையும் நம்மைச் சூழ்ந்தவர்களையும் சந்தோஷிப்பிக்கச் செய்யவேண்டுமேயன்றி கல்பனாரூபக் குறைகளை வைத்துக்கொண்டு நம்மையும் நம்மவர்களையும் துக்கத்திற்குள்ளாக்குவது சுத்த அநாகரீகமும், ஈசனிடத்து அன்பு அற்றவர்களின் செய்கையுமாம். நிமிஷந்தோறும் இலவசமாக பரம வள்ளலிடத்திலிருந்துபெறும் நன்மைகள் எத்தனை! சூழ்ந்திருக்கும் அவரது அற்புதச்செய்கைகளைப் பார்த்துக் களிக்க கண்களைப்பெற்றிருந்தும், குருடனுக்கு அவைகள் பயன்படாமலிருப்பதுபோல நாம் அவைகளை பயன்படுத்திக்கொள்ளாமையால் நமக்கும் பிரயோசனமற்றவைகளாகவே யிருக்கின்றன. சுகம்வேண்டுவது நமது எண்ணமானால் எது செய்தால் அந்த சுகம் நமக்குக் கிடைக்குமோ அதைச் செய்யாமல் சுகத்தையிழக்கும் செய்கையல்லவோ நம்மில் நிரம்பியிருக்கிறது.

"தனக்குவமையில்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க்கல்லால்
மனக்கவலைமாற்றலரிது."

என்று திருவள்ளுவநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளியவாறு ஈசனிடத்து நம்மை சமீபமாக சேர்ப்பிக்கும் சாதனையில்லாமல் வேறுவிதத்தினால் நமது குறைதீராது. உள்ளக்கிளர்ச்சியுண்டாகாது. பார்ப்பாருண்டானால் நிமிஷந்தோறும் நம்மைவிருந்துண்டு களிக்கும்படி செய்யும் அவரது சிருட்டிப்பொருள்களைக் கண்டு களிப்பதினாலும் ஆத்துமாநந்தத்தைத் தரும் நூல்களைப் படிப்பதினாலும், நல்லவர்களுடைய சாவகாசத்தாலும் எல்லாரிடத்திலும் அன்பைப் பாராட்டி நமது சுயநலவாஞ்சையை விட்டொழிப்பதினாலும், நமக்கு சுகங்கிடைக்குமேயன்றி இவைகளல்லாத மார்க்கங்களில் சுகமடைவோமென்பது பொய்யெனப் பெரியோர் அநுபவசித்தமாய் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் நாமும்பெற்றதைக்கொண்டு அகமகிழ்பயிற்சிசெய்யப் பிரயாசைப்படுவதில் நமக்கு ஜெகதீச னருள்புரிவாராக.

MUMUKSHUTARAKA, OR, 'THE WAY TO SALVATION.'

By

BHAGAVADH PADHA SRI SANKARACHARIA.

பகவத்பாத ஸ்ரீமத் சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் உபதேசித்தருளிய

முமுக்ஷுதாரகம் அல்லது "பஜகோவிந்தம்" என்னும் ஸ்ரீகோவிந்தமஞ்சரிகா ஸ்தோத்திரம்.

(கார்த்திகைமீ சஞ்சிகையின் 243-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

பின்பு, இவ்வாசைக்கு காரணமாயிருப்பது நீர்மே லெழுத்துப்போலும் இச்சரீரத்தின் நிலையாமையை அறியாது நாம் நெடுங்காலம் கற்கோட்டைப்போல் அழியாமல் ஜீவித்திருக்கப் போகிறோமென்னும் பேதைமையாலே நமக்கு மாடுவேண்டும் மனைவேண்டும் என்று எண்ணுவதாதலின் அப்பேதைமை மாறும் பொருட்டு, இவ்வாழ்க்கையானது தாமரை இலையில் நீர்போல அதிசஞ்சலமானதென்றும், இன்னபோதென்றறிய முடியாமல் எந்தக் கணத்திலாயினும் பங்கமாகக் கூடியதென்றும் நான்காவது செய்யுளிற் கூறுகின்றார். அன்றியும், இவ்வநித்தமாகிய வாழ்வுதானும் சுகமுள்ளதோவென்னில் அதுவுமில்லை. எத்தனையோ வியாதிகளுக்கு ஆஸ்பதமாய் அகங்காரத்தால் விளைவனவாகிய அனேக துன்பங்களுக் கிடமானது. ஆதலின் இவ்வநித்தியமான துக்கரூபமான வாழ்க்கையை நம்பி மாடு மனைகளைத் தேடி ஆசையைப் பெருக்குவது அவிவேகமென்று அதே செய்யுளிற் போதிக்கின்றார். எப்படியென்னில்:—

4\. "மரைவாளிலை மேன் மணிபோன் மிளிரும்
ஒரு நீருறமுஞ் சிறுவாழ்வுதுதான்
பெருநோயொடுகாதல் பிடித்துலையத்
தருசோக மதிற்றளரும்முலகே."

அதாவது, மனிதருடைய அற்பமான உயிர் வாழ்க்கையானது தாமரையிலைமேற் றளும்பித் தத்தளிக்கும் நீர்த்துளிபோலச் சற்றும் நிலையில்லாததாகும். அந்நிலையற்ற சிறுவாழ்வு தானும் இன்பத்தைத் தருவதோ வென்னில் அதுவுமன்று: உலகிலுள்ள ஜனங்கள் கொடிய வியாதிகளால் பற்றப்பட்டு அபிமானம் மேற்கொண்டு மிகவும் துயரமுற்று வருந்துவார்கள் என்றபடி.

நமது யாக்கை நிலையில்லாததேயாயினும், மனைவி மக்கள் முதலான சுற்றத்தார் நமக்கு உயிர்போல விரும்பத் தக்கவரன்றோ? அவர்களைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டும் அவர்கள் நமக்குப் பிற்காலம் அநுபவித்துச் சுகிக்கும் பொருட்டும் ஆஸ்தியைத் தேடிவைக்க வேண்டாமோ வென்னில், அம்மனைவி மக்கள் முதலான சுற்றத்தாருடைய தன்மை நீ அறியாய் போலும் என்று அவருடைய சுபாவத்தை யெடுத்து ஐந்தாவது செய்யுளிற் கூறுகின்றார். எப்படியென்னில்:—

5\. "தேடுந்திறனுள்ளளவுஞ்செறிவார்
கூடும்பிரிவாற்றமர் பின்கொடுநோய்
நீடுந்தனுவள்ளுயிர்நின்றுழியும்
கேடின்றுளையோ வெனவுங்கிளவார்."

அதாவது, மனைவிமக்கள் முதலான பந்துவர்க்கங்கள், உனக்குப் பொருள் சம்பாதித்து அவர்களைப் போற்றத் திறமையுள்ளமட்டுமே, மிக்க அன்போடும் உன்னைச்சூழ்ந்து நிற்பார்கள். உனக்குச் சம்பாதிக்கத் திறமை தப்பியபின், கொடிய நோயினால் அடிபட்டு வருந்தி மெலிந்த உன் தேகத்தில் உயிர் இன்னமும் விட்டு நீங்காமல் இருப்பினும்கூட உன்னை உயிருள்ள மனுஷ்யனாகப் பாவித்து லக்ஷ்யம் பண்ணி 'என்ன, இருக்கிறாயா க்ஷேமமா' என்று ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசமாட்டார்கள் என்றபடி.

ஆதலின் மனைவிமக்கள் முதலான சுற்றத்தாருக்காகப் பாடுபட்டுழைத்து உன்னுடைய ஆன்மலாபத்தை யிழந்து பிறவிக்கு வித்தாகிய வினையைத் தேடிக்கொள்வதுபோல அறிவீனம் வேறில்லை என்றனர்.

பின்னும், அப்படிக்கன்றி ஒருவேளை உன்னிடத்தில் அவர்கள் விசுவாசமாயிருப்பினும்

எத்தனை நாளைக்கு அவர்கள் விசுவாசம் நிலை நிற்கப்போகிறது? உன்னுயுள்மட்டும் தானே, அதற்கு மேலும் உண்டோ? உடலைவிட்டு உயிர் குதித்ததானல் உன்னைப் பிணமென்று கைவிட்டுத் தூர விலகுவார்களே யன்றிக் கிட்ட நெருங்குவார்களா? உன்னையுயிர்போல நேசித்த மனையாள்கூட உன்சவ சரீரத்தைக் கிட்ட அஞ்சுவாளன்றோ என்று ஆருவது செய்யுளில் கூறுகின்றார். எப்படியென் னில்:—

6. "எந்நாள்வரையெய்திடுமோவியுடல்
அந்நாள்வரையாவருமன்புறுவார்
உன்னுருயிர்போயுடல்பங்கமுறின்
துன்னுளதையஞ்சுவள்தாரமுமே."

அதாவது, ஆவியானது உடலினுள்ளே எத்தனைகாலம் தங்கியிருக்குமோ அத்தனைகாலமும் மனைவிமக்கள் முதலான உறவினரெல்லாரும் உன்னிடத்தில் அன்பு பாராட்டி உன் யோகக்ஷேமங்களை விசாரிப்பார்கள். அவ்வுயிர் தேகத்தினின்று நீங்கித் தேகத்துக்கு அபாயம் வந்தகாலத்தில், உன் மனைவிதானும் அச்சவசரீரத்தை அடுக்க அச்சமடைவாள் என்றபடி.

நிற்க, நீ தேடும் பொருளினல் உனக்கு ஆயுள் பரியந்தமேனும் ஏதாவது குணமுள்ளதோ வென்னில், சிறிதும் இல்லை. நீ சம்பாதிக்கும் அர்த்தம் உனக்கே அனர்த்தமாக முடியும். பொருள் தேடிவைத்த பேர்களுக்குக் கள்வர் தாயத்தார் முதலானவர்களாலுண்டாகும் கெடுதிகளேயன்றித் தாம் விரும்பிப் பெற்று வளர்த்த பிள்ளைகளாலும் அநேகம் கெடுதிகளுண்டாகுமென்று அடுத்த செய்யுளிற் கூறுகின்றார். எப்படியென்னில்;—

7. "பொருள்கேடிதுநீயறிவாய்புகல்வேன்
வருமோர்சுகமொன்றிலதான்மதியாய்
இருமாநிதிதேடியவர்க்கினிய
அருமாமகராலுமணங்குறுமே."

அதாவது, செல்வமானது எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் காரணமாகும். இதனை நீ தெரிந்து கொள்வாயாக. அச்செல்வத்தினல் நமக்குண்டாகும் சுகம் சிறிதும் இல்லை. பெருஞ்செல்வத்தை வருந்திச் சம்பாதித்தவர்களுக்கு அவரது இனிய புத்திரர்களாலும் அநேக துன்பங்களுண்டாகும் என்றபடி.

இவ்வாறு மாதர்மீதும் மனைவி மக்கண் மீதும் வைத்த மயலும் காதலுமே பரத்தியானத்துக்கு முற்றும் இடையூருயிருப்பனவாதலின் முமுக்ஷுவானவன் அவற்றை விட்டொழிதல் வேண்டுமென்று இதுகாறும் விவரித்துக்கூறிய விஷயத்தையே மு[illegible]வாகத் தொடுத்துக்கூறி மேலே பிறவிஷயங்களை உணர்த்தப்போகின்றார். ஆதலின், அவ்வாசைகள் தோன்றுதற்குரிய பருவங்களையும் எட்டாவது செய்யுளில் எடுத்துக் கூறுகின்றனர். ஒருவனுக்கு ஸ்த்ரீ சித்தனுக உழலுகின்ற யௌவனகாலத்திலும், தாராபுத்திராதிகளில் மனஞ்சென்றுழலும் வார்த்தக்கிய காலத்திலும் தான் பரத்தியானத்துக்கு இடமில்லாமற் போகிறது. அவ்வாசைகள் பற்ருத பால்யப் பருவத்திலாவது பரத்தியானத்துக் கிடமுண்டோவென்னில், அப்போதும் அந்தத்தியானம் செய்தற்குரிய அறிவும் திறமையும் இல்லாமையினுலும், அப்பருவத்துக்கேற்ற விளையாட்டின்மேல் மனம் செல்லுதலாலும், அது சாத்தியப்படுவதில்லை. ஆதலின், அறியாதகாலமாகிய பால்யத்தில் பரத்தியானம் கைகூடாமையின் அறிவு தோன்றிய பிற்காலங்களிலேனும் அத்தியானத்துக் கிடையூருயிருக்கும் ஆசைகளையகற்றி மனத்தைப் பரத்தில் செலுத்தவேண்டுமென்று போதிக்கின்றனர். எப்படியென்னில்:—

8. "மழவாய்விளையாடலின் மேன்மனமாம்
உழைநோர்விழிமீதுறுகாளையினே
கிழமாய்மனைமக்களின்மீதுகெழும்
விழையார்பரமாவிமலன்கழலே."

அதாவது, மனிதர்கள் பால்யராயிருக்கும் போது விளையாட்டில் தமது கருத்தைச் செலுத்துவார்கள். யௌவனதசையில் யுவதிகளாகிய ஸ்த்ரீகளின்மேல் தங்கள் மனசைச் செலுத்துவார்கள். கிழத்தன்மையில் மனைவி மக்கள்மேல் மனம் பதிந்தவர்களாயிருப்பார்கள். ஆதலின் ஒருநாளும் சர்வோத்தமனுகிய ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியின் திருவடிகளைத் தியானிக்கமாட்டார்கள்—என்றபடி.

(இன்னும் வரும்.)

NATURE STUDY.
A DISCOURSE OF BIRDS.
பிரகிருதி வித்தியாம்சம்.
பக்ஷிகளைப்பற்றி.

காகம்.

பக்ஷிகளைப்பற்றி ஆங்காங்கு தமிழ் நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளவைகளிற் சிலவற்றை இங்கு விவரிப்போம். பக்ஷிகள் எல்லாவற்றினும் நமக்கு நன்றாகத்தெரிந்தது காகம். இதனிடத்து அநேக நற்குணங்களுள்ளன. இது அதிகாலையிலெழுந்து கா கா வென்று கத்தி நம்மை நம் வேலைகளுக்கு எழுப்புவது யாவர்க்கும் தெரிந்த விஷயமே. இதுவன்றி தனக்குக் கிடைத்த தொன்றைப் பிறருக்குக் காட்டாமல் தானே தின்னும் கெட்ட சுபாவம் இதனிடத்தில்லை. தன்னினங்களைக் கூவியழைத்து அவற்றோடு பகிர்ந்துண்ணும் தன்மையுடையது. இவ்வுத்தமகுணத்தைத் திருவள்ளுவ நாயனுர் திருக்குறளிலே சுற்றந்தழால் என்னும் அதிகாரத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர்.

> காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும் ஆக்கமும்
> அன்ன நீரார்க்கே யுள.

எங்ஙனம் காக்கையானது தனக்குக் கிடைத்ததோர் உணவை தன் சுற்றங்களுக்கொளியாமல் அவற்றைக் கூவியழைத்து அவற்றோடு பகிர்ந்துண்கின்றதோ அதுபோல் எவரொருவர் தமக்குக் கிடைத்த செல்வத்தைத் தம் சுற்றத்தாருக்குக் கொடுத்துத் தாமும் அனுபவிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கே செல்வம் மேன்மேலும் விருத்தியாகும் என்று திருஷ்டாந்தமாகக் கூறியிருக்கின்றனர். இன்னம் காக்கைக்கும் கூகைக்கும் நெடுநாளாகத் தீராவயிரம் உண்டென்பதை பஞ்சதந்திரத்தில் சந்தி விக்கிரகமென்னும் பரகத்தைப் படித்தவர் பலரும் அறிவாரன்றோ. இவ்விஷயத்தையும் வள்ளுவர் தமது முப்பானூலில் காலமறித லென்னும் அதிகாரத்தில் திருஷ்டாந்தமாகக் கண்டிருக்கின்றனர்.

> "பகல் வெல்லும்கூகையைக் காக்கையிகல் வெல்லும்
> வேந்தர்க்குவேண்டும் பொழுது"

இராக்காலத்தில் தன்னை யெதிர்த்து வெல்லுகின்ற கூகையை எப்படிக் காகமானது அதற்குக் கண் தெரியாத பகற்காலத்தில் சமயமறிந்து கொல்லுகின்றதோ அவ்வாறே அரசர்களும் சமயமறிந்து பகைவர்களை வெல்லவேண்டும் என்றபடி. இன்னம் இப்பக்ஷியானது எச்சில் மலம் பிணம் முதலிய துர்க்கந்தமும் அசுத்தமுமான பதார்த்தங்களை விரும்பியுண்டு நமக்கு வெகு உபகாரத்தைச்செய்வது. இதனால் நமக்கு மிக்க நன்மையேயாயினும் இக்குணம் தீக்குணமே யாதலால் இதனை ஔவையார் மூடரை மூடர் விரும்புதற்கு உதாரணமாகக் கூறியிருக்கின்றனர்.

> "நற்றாமரைக் கயத்து நல்லன்னம் சேர்ந்தாற்போற்
> கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்—கற்பில்லா
> மூர்க்கரை மூர்க்கருகப்பர் முதுகாட்டிற்
> காக்கையுகக்கும் பிணம்."

தாமரை வாவியை அன்னபக்ஷியானது விரும்பி யடைதல்போலக் கற்றுணர்ந்த அறிவுடையோர்களை அவர்போலும் கற்றுத்தேர்ந்த அறிவுடையார்களே விரும்புவார்கள். அன்றி எப்படி அருவருப்பான தீக்குணமுள்ள காக்கையானது அருவருப்பான பதார்த்தத்தையே இச்சிக்கின்றதோ அதுபோல கற்றறிவில்லா மூடர்கள் தம்போலும் மூடர்களையே இச்சிப்பார்கள் என்றபடி.

கொக்கு.

இதுதவிர நூல்களில் திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லப்படும் இன்னொரு பக்ஷி கொக்கு. இது ஒசாயால் வெய்ப்புண்ணப்பட்டதாகச் சொல்லி யிருப்பினும் மிக்க கபடகுணமுள்ளது. இது மீன்களை வஞ்சனையால் ஏமாற்றித் தன்னிருப்பிடத்துக்குத் தனக்குணவாகும்படிக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து முடிவில் அச்சூதை யறிந்த ஓர் நண்டால் மாண்ட செய்தி பஞ்சதந்திரக் கதையிற் பார்த்திருக்கலாமே. இது நீர்த்துறைகளில் ஒற்றைக் காலால் தபசுசெய்வதுபோல் நின்று கண்ணை

மூடிக்கொண்டு தூங்குதல்போலப் பாவித்துச் சமயம் நேர்ந்ததும் மீன்களை நறுக்கென்று ஒரே கொத்தாய்க் கொத்தி வாயிற் போட்டுக் கொண்டு விடும் அன்றோ? இவ்விஷயத்தை யும் நாயனர் தமது பொய்யாமொழியில் கால மறித லென்னும் அதிகாரத்திற் கண்டிருக் கின்றனர்.

"கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன்
குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து."

அதாவது அரசர் தமக்குச் சமயம் நேராத காலத்தில் கொக்கைப்போல் அடங்கியிருந்து தகுந்தசமயம் நேர்ந்ததும் அக்கொக்கு எவ் வாறு குறிதவறாமல் கொத்தித் தன்னிரை யைக் கொல்லுகின்றதோ அவ்வாறு சமயம் கண்டு பகைவரை வெல்லல்வேண்டும் என்ற படி. இக்கருத்தையே ஔவையாரும் கூறு கின்றனர்.

"அடக்கமுடையா ரறிவிலரென்றெண்ணிக்
கடக்கக்கருதவும் வேண்டா—மடைத்தலையில்
ஓடுமீனோட வுறுமீன்வருமளவும்
வாடியிருக்குமாம் கொக்கு."

மயில், குயில்.

• இனிக்காவியங்களில் சோலைவர்ணனைகளில் முதன்மையாக நிற்பவை மயிலும் குயிலும். மயில்கள் தம் அழகாகிய சிறகுகளை விரித்து நாட்டியப்பெண்கள்போல விநோதமாக ஆடு தலைப் பலரும் பார்த்திருக்கலாம். இத்தன் மையைச்சுட்டி நைடதத்தில் சோலை வர்ணனை யில் அதிவீரராமபாண்டியர் வெகு இனிமை யாகக் கூறுகின்றார்.

"அலையொலிமுழ வெழவளியின்சம்பலை
குலவிய சுருதியாக்குயில்கள் பாண்செய
இலவுபூந்தண்டலை யாங்கினீடிய
கலவமாமயில்களித்தாடக்கண்டனன்."

அதாவது பூந்தடத்திலெழுந்து மோது கின்ற அலை முழக்கம் மத்தளவோசைபோலச் சத்திக்க வண்டுகளின் ரீங்காரத்தொனி சுருதி கூட்டியதுபோல ஒலிக்கக் குயில்கள் இனிமை யான ராகங்களைப் பாடச் சோலையாகிய அரங் கினிடத்தே நீண்ட தோகைகளை விரித்து மயில்கள் நாட்டியப் பெண்கள்போல ஆடு வதை அரசன் கண்டான் என்றபடி. குயில் இனிய குரலுக்குப் பெயர்போனது. காக்கை யும் குயிலும் ஒருவாறு உருவத்தில் ஒத்திருக் கும். ஆயினும் இரண்டினுக்குமெத்தனை பேதம்! இவ்விஷயத்தை உருவத்தா லொத் துக் குணத்தால் வேறு படுவாருக்கு உவமை யாகக் கவிகள் சொல்வது வழக்கம்.

"வாக்கு நயத்தாலன்றி மற்றவரிற் கற்றவரை
ஆக்கை நயத்தாலறியலாகாதே—காக்கையொடு
நீலச்சிறு குயிலை நீடிசையாலன்றியே
கோலத்தறிவாரோ கூறு."

இக்குயிலைக் காமநூலார் மன்மதனுக்குக் காளவாத்தியமாகக் கூறுவர்.

"தேரிளந்தென் றலாகச்செழுங்குடை மதியமாகத்
தூரியங்கடல்களாகச் சொற்குயில்காளமாக
நாரியர் சேனையாக நறைவண்டு விருதாகப்[ற்றி."
பாரினில்விசயம் செய்யும்படைமதன் சரணம்போ

என்று மதனநூலில் கூறியிருக்கின்றனர். மயிலானது கார்காலத்துப் பக்ஷி, குயில் கோடைகாலத்துப் பக்ஷி. மயிலுக்கு நீருண்ட மேகத்தைக் காணின் மிக்க களிப்பும் குயி லுக்குத் துயரும் உண்டாகும். இவ்விஷ யத்தை நைடதத்தின் நாட்டுப்படலத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர்.

"பூங்கரும்புடைந்ததீஞ்சாறடுபுகைபுயலென்றெண்ணி
மாங்குயிற்றெழுதியாவும்வாய்விடாதொழிந்தமஞ்ஞை
தூங்கிசைவண்டும்தேனும் சுரும்பொடுஞிமிறும்பாடத்
தேங்கமழ் சோலைதோறும் சிறைவிரித்தாடுமாதோ."

அதாவது, ஆலையிலடித்த கருப்பஞ்சாற்றை வெல்லமாகக் காச்சுங்காலையி லெழுகின்ற புகையை நோக்கி அது புகையென்றுணராது முகிலென்று மயங்கி, மாமரத்தில்விரும்பி யிரா நின்ற குயில்களெல்லாம் துயர்கொண்டு வரு ந்தி உல்லாசமிழந்து மௌனமாயிருக்கும். அப்புகையையே மயில்களும் கண்டு மயங்கிக் களிப்புடன் வண்டுகளின் பாடலிற்கேற்பச் சோலைகள்தோறும் நர்த்தனம் செய்யும் என்ற படி.

மேகத்தைக்கண்டு மயிலுவக்கும் என்னும் இவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பாரதத்தில், கிருஷ்ணன் தூதுச்சருக்கத்தில் கண்ணபிரானைக்கண்டு குந்திதேவி களித்தனள் என்னும் கட்டத்தில்

"மண்டலமதியமன்ன மாசறு முகத்தினளும் [டுகண்டு
திண்டிறன் மருமகன்றன்னைச் சென்றெதிர்கொண்
வெண்டினரமகரவேலை விரிபுனன் முகந்துதோன்றும்
கொண்டலை மகிழ்ந்துகாணும் குளிர்பசுந்தோகைபோ
[ன்றுள்."

அதாவது "பூரணசந்திரனைப்போல விளங்குகின்ற திருமுகத்தையுடைய குந்திதேவி தனது மருமகனாகிய கண்ணபிரான் வருதலைக் கேட்டு எதிர்கொண்டு சென்று கண்டு, கடல் நீரையுண்டு மேலெழுந்த கார்மேகத்தைக் கண்டு களிக்கும் அழகிய பசுந்தோகையைப் போன்றுள்" என்று வில்லிபுத்தூரார் எவ்வளவு இனிமையாகக் கூறுகின்றனர்.

குயிற்பக்ஷிகள் மாமரத்தை இச்சித்து மேவும் என்பது நூல்களிற் காணப்படும். அதனைப் பின்வரும் பாடலிற் குறிப்பிட்டுள்ளது.

"தேமிருக்கும் மாந்தளிரைச் செந்தீவமென்றும்
பூமுருக்கையத்தீப் பொறியென்றும்—நாமிருக்கும்
மாப்படுமே யென்றெண்ணிவாடி மனம்தளர்ந்து
கூப்பிடுமே யந்தக்குயில்."

குயில் தன் குஞ்சுகளைத்தானே பேணுது காக்கையின் கூட்டில் முட்டை யிடுமென்றும் அவற்றைக் காக்கை யறியாமல் தன்னவாகப் பாவித்துக் குஞ்சு பொரித்து வளர்க்குமென்றும் வளர்ந்தபின் அக்குஞ்சுகள் காக்கையின் தலையிலொரு குட்டிக்குட்டி விட்டுப்போய் விடுமென்றும் சொல்லுவர். மேனுலார் இது மற்றப் பறவைகளின் கூட்டில் உறைந்திருக்கும் என்றும் அவற்றின் முட்டைகளை யுண்டு விடுமென்றும் கூறுவர். மேனுலாரும் இதன் பாடலைப்பற்றி வெகுவாகச் சிறப்பித்துச் சொல்வர். 'வோர்ட்ஸ்வர்த்' (Wordsworth) என்னும் மகாகவி யொருவர்,

கோகிலமே யின்னையொரு புள்ளென்று கூறுகவோ
ஆகுமதுவல்லாத கல்வானில்—மோகமொடு
எண்ணுரைப்பாடித்திரியு மொருவாணியென
எண்ணுரைக்கூறுகவோவின்று.

என்று அதன் தொனியைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றனர்.

A GLANCE AT SRI KRISHNA.

"Falseness dies, injustice and oppression in the end of every thing fade and vanish away. Greed, cruelty and selfishness and inhumanity are shortlived; the individual suffers but the race goes on. The larger view always and through all shams, all wickedness, discovereth the TRUTH that will, in the end, prevail; and all things surely, inevitably and irresistibly work together for good."

ஸ்ரீ கிருஷ்ணப் பிரபாவம்.

"மாணிக்சத்தோற்றமும் ஜோதி ப்ரவாஹமும்."*

நல்லவர்க்கெல்லாம் நடுநாயகமான வல்லவனொருவ னிருக்கின்றனன்! அவன் ஆளுக்கேற்றதுபோலும் வேலைக் கிசைந்தது போலும் வேடம் போடும் நாடகக்காரனுயினும், கெட்ட தொன்றும்பொட்டென விளைப்பதில்லை. ஆன்மாக்கள் உயர்ந்து ஆனந்தமடைவதே, என்றும் அவனுக்கு நன்ருகிறது. அவர்கள் நிலைமைக் கேற்கத் தலைமை பூண்டு, அற்புதம் புரியும் பொற்பினன் அவன்: மீனுய்த்தோன்றி மிடுக்கொழித்தா னொருதரம்! கூர்மமாகி ஆர்வம் விளைத்தான் ஒருதரம்! பன்றியாய்ப் பாரிடந்து நன்றே விளைத்தான் பிறிதொருதடவை! பின்னர் அவனே மன்னிய சிங்கமும் மனிதனுமாகி, சிறியனைக் காத்துக்கொடியனைக்கொன்ருன்! வாமனனுகிப் பூமியும் வானுப்புகழ்பெற அளந்தான்! பரசுராமனுப்ப் பிறகு அரசராமனுயினன்!

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவதாரம்.

இப்பொழுது ஒருநாள் அர்த்த ராத்திரியாய்விட்டது! இரவினு லுண்டாகும் இருள் போதாது, மருளும் இணையாய்த் தோன்றின. இவ் அகாத வேளையில் தகாத கோலம் பூண்டு, சுத்த சத்துவராகும் நற்றவரொருவர், சற்றுமுன் சனித்த சித்திரக் குழந்தை யொன்றைக் கைத்தலத்தேந்தி அயலார்க்குத் தெரியாமல்

* ஸ்ரீ கிருஷ்ணசைதன்ய சரித்திரம் எழுதிய தி. பக்தவத்ஸலம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றியபாயிரத்திலிருந்தெடுக்கப்பட்டது.

வெளியே செல்ல முயலாது முயலுகின்றார்! அவரிருந்த இடமோ, அரணும் அரங்கமும் கோட்டையும் கொத்தளமும் காவலாளரும் ஏவலாளரும் சுற்றிலும் நின்று முற்றிலும் காத்த கொற்றவர் மாளிகையா யிருந்தது! இவைகளைக் கடந்து எப்படிச் செல்வதென்று இல்லாத தெல்லாம் எண்ணி யெண்ணி இப் பெரியவர் ஏங்குகின்றார்! வாட்ட மென்பதே இவர் நாட்டந்தன்னில் ஒட்டம் பெற்றிருந் தது! தேகம் வன்மையுற்ற தாயினும், தாகம் ஏதோ இவர் மனதைத் தவிக்கச்செய்ததால் ஏகமாய் இளைத்துக் காட்டிற்று! காலிலே விலங்கும், கதவிலே தாளும்! சுற்றியும் காவல் மெத்தவும் தொந்தரை! இத்தனையும் தாண்டி எப்படிச் செல்வார் வெளியில்? இவ்வண்ணம் எண்ணியும் எண்ணுதற்குமுன், காலின் விலங்கும் நாலாய் ஒடிந்தது! கதவின் தாளும் அதமாய்ப் போயிற்று! ஊக்கங் கொண்ட காவலாளர் ஏக்கம் பெரிதாய் நோக்கம் நீங்கித் தூக்கம் தாங்கினர்! இதுதான் சமயமென்று, மெல்லப் புறப்பட்டார் நல்லவரும்! வெளியில் வந்தார், ஒளியும் கண்டார்! இருட்டையும் நோக்காது, பயமுங்கொள்ளாது, குழந்தை யைத் தாங்கிச் செல்கிறார்! அந்தக் குழந் தையோ வெகு சுந்தரமானது! அதன் நிறம் நீல நிறமாயினும் ஒளியோ மெத்தவும் சுத்த மாய் விளங்கிற்று! அதனுடன் ஆகாயத்திற் குப் போட்டிபோட முடியாது. மேகமாகிற போர்வை போட்டுக் கொண்டது! அப்பொ ழுதே இருந்து இருந்து கையையும் காலையும் அசக்குவதாலும் ஆட்டுவதாலும், மெய்யாக அக்குழந்தை செய்யாத துடுக்குகள் செய்யு மென்பது நன்றாய் விளங்கிற்று! அது சிறிது அயர்ந்து கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்ததாயி னும், நல்ல தூக்கமில்லையென்று சொல்லலா கும்! ஆயினும் அப்பெரியவர் அருமைக் குழந் தையை அங்கையிற்றாங்கிச் சென்றுகொண் டிருக்கிறார்! இரவும் முற்றிக்கொண்டேவர, இருளும் மிகுத்துக் கொண்டே வந்தது! உள்ள தொந்தரை போதாதென்று, ஊருக் கருகி லுள்ள ஆறு ஒன்றிலும் பூரணப் பிரவாகம் கோரமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தது. இதை யெண்ணி அதிகம் வருந்தின ராயினும், ஓயாத அவர் நடைவேகம் சாயவில்லை! * * *

என்ன ஆச்சரியம்! ஐயன் செல்வதற்கு ஆறும் வழிவிட்டது! அவ்வழியாகவே போய், ஆயர் பாடி யடைந்தார்! அசோதையின் பிரசவக் கிரஹத்திற் பிரவேசித்து இக்குழந்தையை அங்கே வைத்தனர்; யார்க்கும் தெரியாது திரும்பினர். இந்த சந்திரப் பிரகாச சுந்தர வடிவினனே, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்!

கம்ஸன் சூழ்ச்சி.

ஏன் இவ்வாறு நடக்கவேண்டும்? மேற் சொன்னவைகளில் எத்தனை மயக்கங்கள், எத் தனை தியக்கங்கள்! இவ்வாறு நடப்பதற்கு யாது காரணம்? சொல்லுமின் சொல்லுமின் என்று மெத்த அவசரம் எத்திசையிலும் காண்கின்றது.

அரக்கர் அம்சமுடையவனும், நல்லவ ருக்கு ஹிம்சை விளைப்பவனும், எல்லாரை யும் தொம்ஸம் செய்பவனு மிருந்த பொல் லாத கம்ஸன் என்பவன் கண்ணனுக்கு மாமன். கண்ணனால் தனக்குத் துன்பம் உண்டாகு மென்றும், உயிருக்கே ஆபத்து உண்டாகு மென்றும் அவன்முன்னமே அறிந்திருந்ததால், எப்படியாயினும் அக்குழந்தை பிறந்த வுடனே அதைக் கொன்றுவிடல் வேண்டு மென்று இரவும் பகலும் ஓயாக் கவலை கொண் டிருந்தான். இதனாலேயேதான் கிருஷ்ணன் தந்தை தாயாகிய தேவகீ வசுதேவர் தங்கி யிருந்த அறையைச் சுற்றிக்காவல் வைத் திருந்தும் இவன் செய்த இந்திரசாலத்தைத் தந்திரமாய் மாய்த்துவிட மஹேந்திரசாலம் புரிந்து மாயவனும் வேறிடம் போய்ச் சேர்ந் தான்.

கம்ஸனே பொல்லாத காதகன், பழிபாவத் திற் கஞ்சாத பாதகன், துயரஞ்செய்து தொல்லை விளைக்கும் கோதகன்! இவன் விழி கள் மிகச் சிவந்திருப்பவை, இவனுடைய கோரத் தொழிலைக் குறிப்பாய்க் காட்டுகின்

றன. இவன் தடித்த உடலும், கருத்தமேனியும், பருத்த உதடும், இவன் பயங்கரத்தை விளக்குகின்றன. மலைபோல் மூக்கு உயர்ந்திருக்கிறது; எந்நேரமும் பல்லை நறநறவென்று கடித்துக்கொண்டிருப்பான். இச் சண்டாள மிண்டாளன், பிறந்த குழந்தை மறைந்து போயிற்று என்றறிந்தவுடனே, துடித்தான் பதைத்தான், இரைந்தான் எழுந்தான்! கோபம் மீறித் தாபங்கொண்டான்! கோபாவேசம் கொழுந்துவிட் டெரிவதால், வாய்பேச வகையற்று நின்றான்; திகைப்புற்றான், அலக்கணுற்றான்; உள்ள மெரிகின்றது உதடு துடிக்கின்றது; சற்றுப் பொறுத்தான்: பூதகி, சகடாசூரன், அகாசூரன், பகாசூரன் முதலானவர்களை யேவி அக்குழந்தையைக் கொல்ல வகைதேடினான். இதனால் இவர்களெல்லோரும் நாசமாயினரே யன்றி, குழந்தைக்கொன்றும் குறையில்லை.

கிருஷ்ணன் வளர்ச்சி.

இவ்விதமாய் எவ்வித அபாயத்திற்கும் உட்படாமல், சுக்கிலபக்ஷத்துச் சந்திரன்போல், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அதிசுந்தர லாவண்யத்துடன் வளர்ந்து வருகிறான்! இவன் சுந்தரமுகமும் சுயம்பிரகாசமும், முல்லையைப்பழித்த பல்லழகும், முத்தை யிகழ்ந்த முறுவலின் வனப்பும், ஒவ்வொருவரையும் மயக்கிவிட்டது. இவனை விட்டுப் பிரிவதென்றால், எவருக்கும் வருத்தமாயே யிருந்தது. இப்பொழுது கிருஷ்ணனுக்கு வயது பதினொன்றானது. ஆயினும் தந்தை தாயாரும் ஐந்து வயது தான் மைந்தனுக்கென்று அவனிடம் இடைவிடா நேசம் பாராட்டி வந்தார்கள். அவன் சிறிது வெளியே செல்வதென்றாலும், அவர்கள் பெரிதும் வருந்தி யுருகிவிடுவார்கள். அவனுடைய நண்பரோ, தம் வயதுக்கிசைந்த இசைவினனென்று அவனை எண்ணுவார்கள். பால்ய ஸ்திரீகள் தம் அழகுக்கிசைந்த வெகு சுந்தர சுகுமார யௌவன லாவண்ய மன்மதனென்று அவனிடம் மயக்கம் கொள்ளுவார்கள். ஞானிகள் அவனை ஞானஸ்வரூபியென்று நவிலுவார்கள். துஷ்டர்கள் தம் 'வள்ளல்' வெளியாகுமே யென்று கஷ்டங் கொள்ளுவார்கள்.

(இன்னும் வரும்)

SHIVA AND THE SQUIRREL.

*சிவனும் அணிலும்.

[பின்வரும் பாட்டு 'ஸர் எட்வின் ஆர்னல்ட்' என்னும் பேர்போன ஆங்கிலேய கவிஞர் அணிற்பிள்ளையின் முதுகிலுள்ள கோடுகளுக்குக் காரணமாகச் சொல்லும் கதையை இங்கிலீஷில் இனியபாட்டாகப் பாடியிருந்ததிலிருந்தெடுத்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இதில் கண்ட கதை சாதாரணமாகத் தென்னிந்தியாவில் வழங்கும் கதைக்கு வித்தியாசப்படுகிறது. நம்மவர் எல்லாருக்கும் தெரிந்த கதையை ஐப்பசிமாசத்து சஞ்சிகையில் 220-ம் பக்கத்தில் ராமனும் அணிலும் என்று பாட்டாகப் பிரசுரித்திருக்கிறோம்.]

யாவையும் படைத்த சிவனொரு மேனாள்
அன்றிற்† கூட்டம் அகலாது உறையும்‡
பனஞ்சோலைதனில் உலாவும் போழ்தில்,
மயிரடர் வாலும் ஒளியுறு கண்ணும்
சாம்பல் நிறமும் வாய்ந்ததோர் அணிலைக்
கண்ணிற் கண்டான் கடற்கரை தன்னில்;
கரைமோது அலைக்குக் கொஞ்சமும் அஞ்சாது
உவர்நீர் ஆழ்ந்து அது மூழ்கி மூழ்கிக்
கரையின் சேர்ந்து உடம்பினீர் சிலிர்த்துப்
பின்னும் மூழ்கிப் பின்னும் சிலிர்த்து
இவ்வாறாகப் பலமுறை செய்யப்
பார்த்துப் பரமன் மிகவும் வியந்து,
'சின்னஞ் சிறிய மூட அணிலே!
என்ன நீ செய்வது எனக்கது இயம்பு
பெருங்கட லலையில் சிறுவால் நனைத்துங்
கருங்கடல் நீரைக் கரையிற் சிலிர்ப்பதேன்?'
எனச்சிவன் கேட்க இவ்வணில் கூறும்: —
"சிறப்புற் றோங்கும் சிவபெருமானே!
வறட்டக் கருதினன் வாரியை; ஏனெனில்
அகோர மானதோர் அரும்புயல் நேர்ந்து
பருத்த இந்தப் பனையினைச் சாய்த்து
அதில்நான் முடைந்த அருங்கூட் டினையும்
அத்துடன் வீழ்த்தி அல்லல்செய் ததனால் §
பனைகருங் கடலின் பக்கமாய் வீழ்ந்ததால்
கூட்டில் வசிக்குமென் குஞ்சும் மனைவியும்
அலையினில் அடிபட்டு அதன்மேல் மிதக்கும்
அதனால் யானிங்கு அல்லும் பகலும்

---

* Translated from Sir Edwin Arnold's poem entitled "Shiva and the Squirrel." This is however quite different from the popular version, which we published in the october issue.

† அன்றில்=அணிற்பிள்ளை, ‡ உறையும்=வசிக்கும்.
§ வீழ்ந்தது+ஆல் (அசை.)

சிறுவால் நனைத்துச் சிதறுவன் அதினீர்.
உறுதியாய் உழைத்தால் ஒருநாள் கடையில்
கடலை வறட்டிக் காக்கக் குஞ்சினை
எண்ணியே இவ்வாறு உழைப்பே னுயினன்.
என்வால் அதனுல் இற்று வஞ்சரி."
என அணில் சொல்லச் சிவன்விடைசொல்வன்:
'அசந்தர்ப்ப மான அணிலே! கேளாய்
உண்மையில் அதுவோர் உதாரண மாகும்
பாரினில் வசிக்கும் பலகுடும் பத்தார்க்கு
எல்லாக் கணவரும் இதுபோல் நன்றியும்
எல்லாத் தந்தையும் இதுபோல் அன்பும்
பூண்டா ராயின் பூமியி லிருக்கும்
மனிதர் யாரும் வாழ்வர் சுகமே,
யான்சிருட் டிக்கும் ஆருயிர் அனைத்தும்
கழிக்கும் இன்பமாய்க் காலம் தனை' யெனச்
சொல்லி மகிழ்ந்து சுவர்க்க நாயகன்
பிரியமாய்க் குனிந்துதன் பெரிய கையினுல்
பல்லுயிர் அனைத்தையும் படைத்த கையினுல்
திராக்ஷக் குலையினை யாம்பிடிப் பதுபோல்
அண்ட மனைத்தையும் ஆட்டும் கையினுல்
தடவினன் முதுகில் தயவுபுரிந்தே.
உறுதிப் பாடுடன் உழைக்கும் அணிலை,
மூக்கு முதலதன் வால்நுனி வரைக்கும்
பச்சைக் கோடுகள் படர்ந்தன முதுகில்!
நான்கு கோடுகள் நரைத்த முதுகில்
அன்பிற் கொருநல் லடையா ளமதா
தெய்வக் கையினுல் செயப்பட் டனவே.
அவன்பின் உயர்த்தியே அந்தக் கையினை
சுருளுங் கடற்குச் சுட்டிக் காட்டினன்
அலறும் கடற்கு ஆட்டிக் காட்டினன்
நாதனை அறியும் நாயினைப் போல
அதனுல் அக்கடல் அலையற வடிந்து
கடற்பூண் டினையும் கற்குன் றினையும்
காட்டிக் கொடுத்துக் கர்த்தன் தனக்கே
அவ்வா றுக அப்பனை தன்னையும்
கண்ணிற் காட்டிக் கணத்தில் வடிந்தது.
அப்புறம் அணிற்பிளை அடர்ந்த வாலினை
உயரத் தூக்கி விரையச் சுருட்டி
விரைந்தோடினது வீட்டின் அண்டை;
குலைந்து போனபுற் கூட்டினைக் கிட்டிப்
பெண்டினைக் கண்டு பிள்ளையைக் கண்டு
பிரியமுடன் கிச்சிட் டளவ ளாவி
சாவ தானமாய்க் கரைக்குக் கொணர்ந்தது.
அப்போ தங்கோர் அதிசயம் என்னெனில்
சிவன்தன் கையினுற் செய்த கோடுபோல்
குஞ்சின் முதுகும் கோடிட் டிருந்ததே!

CHILDREN'S PAGE:
(FROM GRIMM'S FAIRY TALES.)

சிறுவர்க்கான பக்கம்:

மேற்றிசைக் கூளிக்கதைகள்.

(பேதைமதியின் அதிர்ஷ்டம்.)

பேதைமதி என்பான் ஒருவன் ஏழுவருஷ காலம் ஒரு யஜமானனிடத்தில் பணிபூண்டிருந்தான். ஒருநாள் யஜமானனிடத்தில் போய் "நான் வந்து வெகு நாளாயிற்று என் வீட்டையும் தாயாரையும் பார்க்க ஆசை அதிகமாயிருக்கிறது. ஆகையால் என் சம்பளத்தைக் கணக்குப் பார்த்துக் கொடுங்கள்" என்று கேட்டான். யஜமானன் அதைக்கேட்டு "நீ மிக்க விசுவாசத்தோடும் சோம்பலின்றியும் உழைத்தாய். ஆதலால் உன் சம்பளம் யதேஷ்டமாக கணக்காகிறது" என்று சொல்லி, அவன் தலைபத்தனை பெரிதுள்ள ஒரு வெள்ளிக்கட்டியை அவனுக்குக் கூலியாகக் கொடுத்தார்.

2. பேதைமதி தன் மேல்சவுக்கத்தை விரித்து அதில் அவ்வெள்ளிக் கட்டியைவைத்து, மூட்டையாகக்கட்டித் தன்தோளில் போட்டுக் கொண்டு தன்னூரை நாடிப்போனுன். மூட்டை கொஞ்சந்தூரம் போகவே கனத்துத் தோன்ற, வேகமாய் செல்லமுடியாமல் அடிமேலடிவைத்து நடந்துகொண்டிருக்கையில் மிக்க உற்சாகத்தோடும் ஒருவன் குதிரைசவாரி செய்துவருவதை யெதிர்கண்டான். "குதிரை சவாரிசெய்வது எவ்வளவு நேர்த்தியானது! அதோ! அவன் தன்வீட்டு நாற்காலியிலிருப்பதுபோல எவ்வளவு கம்பீரமாக வீற்றிருக்கிறுன். அவன் கால்கள் கல்லில் இடரா. பாதரக்ஷையும் தேயாது. அவனும் மிக்க உற்சாகத்தோடு போகிறுன்" என்று சொன்னுன். குதிரைமேல் வந்தவன் அதைக்கேட்டு, "ஏன் நீ கால் கடுக்க நடக்கிறுய்"? என்றுன். அதற்கிவன் "இந்த வெள்ளிக்கட்டியை நான் தூக்

கிக்கொண்டு போகவேண்டியிருக்கிறது. அது வெள்ளியானாலும் தூக்கமுடியாதபடி அவ்வளவு கனக்கிறது. தோளும் மெத்த எரிகிறது' என்றான். "நான் உனக்கிந்தக் குதிரையைக் கொடுத்து விடுகிறேன். நீ எனக்கு அந்த வெள்ளிக்கட்டியைக் கொடுக்கவேண்டும். என்ன சொல்லுகிறாய்?" என்று குதிரைமேலிருப்பவன் கேட்டான். "என் முழுமனதோடும் கொடுக்கிறேன். ஆனால் ஒன்று சொல்லுகிறேன். நீ ஒரு பெரிய மூட்டை தூக்கவேண்டிவரும் அதை யோசித்துப்பார்" என்று மறுமொழி கூறினான் பேதைமதி. உடனே குதிரைமேலிருந்தவன் கீழிழிந்து, அந்த வெள்ளியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு பேதைமதியைக் குதிரைமேல் சரியாய் உட்காரச்செய்து, கலினத்தைக் கையில் கொடுத்து, "உனக்கு வேகமாய்ச் செல்லவேண்டுமென்று தோற்றினால் 'ப்பப்' என்று ஒருமுறை சத்தமிட்டால் வேகமாய்ச்செல்லும்" என்றனன்.

3. குதிரைமேல் தானிருப்பதைக்கண்ட பேதைமதிக்குண்டான சந்தோஷத்துக்களவில்லை. அவன் மிகுந்த உற்சாகத்தோடும் சவாரிசெய்தான். கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் வேகமாகப் போகவேண்டுமென்று அவனுக்குத்தோற்ற அவன் அந்தக் குதிரைக்காரன் சொன்ன மந்திரத்தை உரத்துச்சொன்னான். அக்குதிரை நாற்காற்பாய்ச்சலா வோட ஆரம்பித்தது. பேதைமதி அது செய்பப் புகுவது இன்னதென்றறியா முன்னர் ரஸ்தாவுக் கடுத்த ஒரு சகதிக்குழியில் தன்னைக்கண்டான். சமீபத்தில் வந்து கொண்டிருந்த ஓரிடையன் குதிரையைக் கடிவாளத்தாற் பிடித்திருத்தியிராவிட்டால் அது ஓடியே போயிருக்கும். பேதைமதிக்கு நினைவுவந்து, எழுந்துவந்தான் அவனுக்கு வருத்த மதிகமாயிற்று. அவ்விடையனை நோக்கி "ஒரு குதிரை, இம்மாதிரிக் காலிடறி, மேல் இருப்பவனை கழுத்து முறிந்து போம்படி தள்ளுகிறபோது, சவாரிசெய்வது லகுவான விளையாட்டன்று; என்றாலும் நான் இனிக் குதிரை கையில் அகப்படாதபடி தப்பித்துக்கொண்டேன். உன் பசுவினிடத்தில் எனக்கு அதிக விருப்பமிருக்கிறது. அதன்பக்கத்தில் ஒருவன் சங்கடமில்லாமல் செல்லலாம். மேலும், பசுவை வைத்துக் கொண்டிருப்பவனுக்கு பால், தயிர், வெண்ணெய் முதலியன ஒவ்வொரு நாளும்கிடைக்கும். அப்பேர்ப்பட்ட பசுவுக்கு நான் என்ன கொடுக்கவேண்டிவரும்?" என்று பேதைமதி கேட்டான். "நல்லது உனக்குப் பசுவினிடத்திலாசையிருந்தால் நாமிருவரும் பசுவையும் குதிரையையும் மாற்றிக்கொள்வோம்" என்று இடையன் சொன்னான். உடனே பேதைமதி சம்மதித்தான். இடையன் பசுவை விட்டுக் குதிரைமேலேறிக் கொண்டுபோய்விட்டான்.

4. பேதைமதி தான் ஒரு நல்லவியாபாரம் பண்ணிவிட்டதாக எண்ணிக்கொண்டு பசுவை யோட்டிக்கொண்டு போனான். "ஒரு இட்டிலி மாத்திரம் கிடைக்கும்பக்ஷத்தில் (அதுவும் நிச்சயம் கிடைக்கும்) வெண்ணெயோடு சேர்த்து சாப்பிட்டுவிட்டு தாகத்துக்கு பாலும் குடிப்பேன். அதற்குப் பின்னெனக் கென்ன வேண்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டே போனான். ஒரு கள்ளுக்கடைக்கு வந்து இட்டிலி வாங்கித்தின்று மிகுந்திருந்த காசுக்கு ஒரு கோப்பை கள்ளையும் வாங்கிக் குடித்துவிட்டு பசுவை யோட்டிக்கொண்டு போனான். நடுப்பகலில் வெயில் அதிகரித்தது. அவன் ஒரு பாலையைத்தாண்டிச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. கால்பொரியத் தலைகொதிக்க நாவரள ஒருமணிநேரத்தி லதைக்கடந்து சென்றான். தாகத்தால் நா பின்ன ஆரம்பித்தது. பசுமாட்டைப் பக்கத்தினின்ற மரத்தடியில் கட்டி தன் தோல் குல்லாவிற் பால்கறக்க ஆரம்பித்தான். ஒரு சொட்டுப்பால் கூடவரவில்லை. இவனும் முன்பின் கறந்தறியானதலின் அதன் முலைக் காம்புகளை முறைதவறிப் பிடித்திழுக்கவே பசு

வலிபொறுக்கமாட்டாமல் விண்ணென்றுதைத்தது. இவனுடைய நல்லதிர்ஷ்டத்தால் ஓரொற்றைச் சக்கரவண்டியில் ஒரு பன்றியைக் கட்டியிழுத்துக்கொண்டு ஒரு கசாப்புக்காரன் அவ்வழியே வந்தான். "என்ன ஐயா சமாசாரம்" என்று அக்கசாப்புக்காரன் இவனைத் தூக்கிவிட்டான். பேதைமதி யுற்றதையெல்லாம் முற்றப்பகர்ந்தான். "இதோ! இதைக் குடித்துக் களைதீர்த்துக்கொள்" என்று ஒரு புட்டில் கள்ளைக்கொடுத்து "இந்தமாடு கசாப்புக் கடைக்குதவுமேயல்லாது வேறொன்றிற்கும் பயன்படாது. கிழப்பட்டுவிட்டது" என்று சொன்னான். "ஐயோ! இம்மாதிரியாகும் என்று யார் எண்ணியிருப்பார்? நான் இதைக் கொன்றால் என்னத்துக்காகும்? எனக்கு மாட்டிறைச்சியே பிடியாது: பன்னியிறைச்சியாயின் குழம்புபண்ணலாம். ரஸம் பண்ணலாம்" என்று பேதைமதி சொன்னான். "நல்லது உன் திருப்திக்காக நான் வேண்டுமானால் பசுவைக்கொண்டு பன்றியைக் கொடுக்கிறேன்" என்றான் கசாப்புக்காரன். "ஈசுவரனுன்னைக் கடாக்ஷிப்பாராக என்று சொல்லித் தன் பசுவை யவனிடேத்தே கொடுத்து, பன்றியின் கட்டை அவிழ்த்து அதன் ஒருகாலில் கட்டியிருந்த கயிற்றைப்பிடித்து விரட்டிக்கொண்டு போனான்.

5. இப்படிக் கொஞ்சதூரம் சந்தோஷத்தோடு போகாமுன்னர், தன்கையில் ஓரழகிய வெள்ளை வாத்தைத்தூக்கிக் கொண்டுபோன ஓர்பட்டிக்காட்டானைச் சந்தித்தான். அவன் இவனண்டை மணிகேட்க வந்தபோது, இவன் தன்னதிர்ஷ்டங்களை யெல்லாஞ்சொல்லிக் குதூகலித்ததுமன்றி, தனக்கு அவ்வித துஷ்டமிருகங்களெல்லாம்போய், சாதுவான பன்றிகிட்டிற்றே என்று மெத்தக்களி கொண்டான். பட்டிக்காட்டானும் தான் அவ்வாத்துக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுக்கக்கொண்டு போவதாகவும், பிறந்து எட்டுவாரமேயாயினும் எவ்வளவு பாரமாயிருக்கிறது பாரென்றும் கூறி, அதைப்பொரித்து புசிப்பவனுக்கு அதிகம் கொழுப்பு எடுக்கக்கூடுமென்றான். உடனே பேதைமதி அதைத் தூக்கிப்பார்த்து "நீ சொல்வதுசரி. ஆனால் என் பன்றி உன் வாத்துக்கு எவ்விதத்திலும் தாழ்ந்ததில்லை" என்றான். இவ்வார்த்தையைக் கேட்டதும் திகைத்துத் தலையசக்கிப் பின்வருமாறு கூற லுற்றனன்:—

"என் நண்பரே! சற்றே செவிகொடுத்து யான் சொல்வதைக்கேளும். இந்தப் பன்றி உம்மைச் சங்கடத்தில் இழுத்துவிடும். நான் வருகிற ஊரின் பெரியதனக்காரன் பன்றி இதுபோல ஒன்று கூட்டினின்றும் திருட்டுப் போயிற்று. உன்னைக் கண்டவுடன் அந்தப் பன்றியை நீதான் திருடிவந்தவனென்றெண்ணினேன். அவர்கள் உன்னைக் கண்டு பிடித்துக்கொண்டால், உடனே உன்னை பிடித்துக் குதிரைக் கொட்டகையில் அடைத்து விடுவார்கள்."

6. இதைக்கேட்டவுடன் பேதைமதி நடுநடுங்கி உடல் வியர்த்து, வாய்குழறி "அப்பா! இந்த விபத்தினின்றும் எப்படியாவது தப்புவித்துவிடு: இந்தப் பக்கங்களைப்பற்றி என்னை விட உனக்கு நன்றாகத் தெரியும். என்பன்றியை யெடுத்துக்கொண்டு உன் வாத்தைக் கொடு" என்றான். அதற்கு அப்பட்டிக்காட்டான் "இந்த விஷயத்தில் நீ இன்னும் விசேஷ திரவியமூலமான உதவிசெய்யவேண்டும். நீ கேட்கும்போது ஆபத்தில் அகப்பட்டுத் தவிக்கிறபடியால் உன்னை அதிகம் தொந்தரிப்பது சரியன்று. உன் பன்றியைமாத்திரம் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்" என்று சொல்லி பன்றியை வாங்கிக்கொண்டு, ஒரு குறுக்கு வழியாயோடிவிட்டான். பேதைமதியும் பயம் நீங்கிக் கவலையொழிந்து தன்னிச்சையே சென்றான். கடைசியாக இப்போது கிடைத்த லாபம் முன் எந்த வியாபாரத்திலும் கிடைக்கவில்லை: முத

லில் நல்ல பொரியல்கிட்டும். பிறகு அதன் சதையில் ஆறுமாதத்துக்கு நிற்கும் நெய்கிடைக்கும் அப்புறம் வெள்ளைத்தூவிகள் ஏராளமாகக்கிடைக்கிறது. என் தலையணைக்குள் வைத்துத் தைத்துத் தலைக்குவைத்துப் படுத்தால் நல்ல தூக்கம் வரும். உறுத்தாது கொள்ளாது. இதைப்பார்த்து அம்மாளுக்கெவ்வளவு சந்தோஷம் உண்டாகும்'' என்று தன்னுள் ஆலோசித்தேகினான்.

கடைசி ஊருக்கு அவன் வந்தபோது

7. "மலையெனவில்லை வெளியென வில்லை
கண்டவிடமெல்லாம் களிப்புடனுலவுவேன்
பணியும் மிலகு பயனும் மெத்த
ஊரகமெல்லா மென்னகமாமே!
என்போற் சுகிப்போரிருப்பரேல்வருக."

என்று பாடிக்கொண்டு கையில் ஓர் சாணைக் கல்லைத் தூக்கித்திரியும் ஒரு சாணைபிடிக்கிறவனைக் கண்டான். "நீ சுகிபோல் தோற்றுகிறாய் ஏனெனில் உன் வேலையினிடத்தில் நீ ஊக்கத்தோடும் உற்சாகத்தோடு மிருக்கிறாய்'' என்று அவனை நோக்கிச்சொன்னான். "ஆம் என்னது உத்தமமானவேலை. என் சட்டைப் பையில் காசில்லாத நேரங்கிடையாது. அஃதிருக்கட்டும்; உனக்கு அந்த அழகியவாத்து எங்கேகிடைத்தது சொல்?'' என்றான். பின்னவன் "நான் இவ்வாத்து விலைகொடுத்து வாங்கவில்லை. பன்றிக்கு மாற்றினேன்'' என்று விடையீந்தான் பேதைமதி. "பன்றி எங்கே கிடைத்தது? அதற்காக ஓர் பசு ஈடாகக்கொடுத்தேன்'' "பசுவோ?' "குதிரைக்கீடாக வாங்கினேன்'' "குதிரையோ?'' "என் தலையத்தனை பெரியவெள்ளிக்கட்டி கொடுத்து வாங்கினேன்'' "வெள்ளிக்கட்டியோ'' ஏழுவருஷம் சிரமப்பட்டு உழைத்தேன்.'' "இதுவரையில் நீ உலகத்தில் மெத்தச் சிரமப்பட்டிருக்கிறாய் இப்போது நீ உன் சட்டைப்பையில் கையைப் போட்டவுடன் பணமும் காசுங்கிடைக்குமானல் நீ அதிர்ஷ்டசாலிதான். பணக்காரனுங்கூட ஆவாய்'' என்று சாணை பிடிக்கிறவன் சொன்னான். "மிகவும் உண்மைதான், அதெப்படிச்செய்து கொள்ளுகிறது.'' "நீயும் என்னைப்போல் ஒரு சாணைபிடிக்கிறவனாக வேண்டும். ஆனால் அதற்கு உனக்கு ஒரு சாணைக்கல் மாத்திரம் தான்வேண்டும் மற்றதெல்லாம் தானேவந்துவிடும். இதோ கொஞ்சம் கரடுமுறடான ஒரு கல் இருக்கிறது. இதை அந்தவாத்துக்குக் கொடுத்துவிடுகிறேன். நீ வாங்கிக் கொள்வையா? என்று கேட்டான் "நீ என்ன அப்படிக் கேட்கிறாய்? என் சட்டைப்பையில் எப்போதும் பணம் கிடைக்குமென்றால் நானே இவ்வுலகில் சுகவான். அதைவிட வேறு என்னவேணும் இந்தாவாத்து எடுத்துக்கொள்'' என்று சொல்லிக்கொடுத்தான். சாணைபிடிக்கிறவன் அதை வாங்கிக்கொண்டு தன் பக்கத்தில் கிடந்த ஒரு சாமானிய கல்லை எடுத்துக்கொடுத்து, "இதுமிகச் சிறந்தகல்; கொஞ்சங்கெட்டிக் காரத்தனமாய் இதை உபயோகி. ஆணியெடுத்து இந்த மேடு பள்ளங்களை யெல்லாம் சமப்படுத்திவிடலாம்'' என்றனன்.

8. பேதைமதி அக்கல்லை யெடுத்துக்கொண்டு மிக்கக் குஷாலோடும்போனான். அவன் கண்களில் மிக்க சந்தோஷத்தால் ஆநந்தபாஷ்பம் பெருகியது. நான் எவையெல்லாம் விரும்புகிறேனே அவை தாமாய்க் கிடைக்கின்றன'' என்று மனதில் நினைத்தான்.

9. இதற்கிடையில், அவன் காலைமுதல் பிரயாணம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தவனாதலால் மெத்தக் களைத்துப்போனான். தனக்குக் காமதேனு வந்துவிட்டதென்ற உற்சாகத்தில் கையிலிருந்த கடைசிக் காசையும் செலவழித்துவிட்டான். அதற்குமேல் அவனால் நடக்கமுடியவில்லை. கல்லோ மெத்தனக்கனத்தது. என் செய்வான் பாபம்! மெள்ள அருகிலிருந்த ஒரு குளத்தண்டை தண்ணீர் குடித்துக் களைப்பாறலாமென்று நகர்ந்து சென்

றான். சென்று அந்தக் கல்லைச் சாக்கிரதையாய்க் கரையோரத்தில் வைத்தான். தண்ணீர் குடிக்கக் குனிந்தபோது, கல்லைமறந்து அதைக் கையால் எத்திவிட்டான். அது 'துளக்' என்று தண்ணீருக்குள் ஒடிவிட்டது. தண்ணீர் மிகத் துல்லியமாயிருந்தபடியால் அக்கல் அடியில் போகும்வரையில் நன்றாகத் தெரிந்தது. அடியிற்சேருங்காறும் உற்று நோக்கியிருந்து ஒரு தரந்துள்ளிக்குதித்து, "எனக்குக் கோமாரி பற்றியதுபோல் என்னைப் பற்றிக்கொண்டிருந்த அந்தக்கல்லை என்னின்றும் பிரித்த தேவனுக்கு அனந்தகோடி நமஸ்காரம். இப்போது என் மடியில் கனமுமில்லை வழியில் பயமுமில்லை; என் சுகமேசுகம்." என்று சொல்லி முழங்காலிட்டு விண்ணைப் பார்த்தான். அது நிர்மலமாய் நித்தமாய் சுத்தமாய் எங்கும் நிறைந்ததோர் ஏகரஸமாய் விளங்கக்கண்டு அதி லீடுபட்டவனாய்த் தன்னை மறந்து தனிமுதல்வன் சிந்தையேயன்றி வேறு சிந்தையில்லாதவனாய் நின்றான். நிர்மல ஆகாயத்தில் பளீரென்று ஒரு ஜோதி யுதிக்கக் கண்டு பாலோடு பால் கலந்ததுபோலும் அதிலொன்றுபட்டு ஐக்கியமானான். பிறகு தேகஸ்மரணை வந்தபோது தான் அந்த சோதிவடிவிற் கலந்த காரணத்தால் பரிசவேதிபட்ட செம்பு தங்கமாக மாறி விளங்குவதுபோல தான் முற்றும் மாறியிருக்கக் கண்டான். இவன் உலக வியவகாரங்களே யொன்றும் தெரியாத முழுமூடனாயினும், ஹிருதயம் மாசுமறுபடியாது நிர்மலமாயிருந்தபடியால் ஆசைகளெல்லாம் விட்டொழியவும் பற்றுதலெல்லாம் விட்டகாரணத்தால் பற்றற்றவிடமாம் பரந்தில்போய் அவன் மனம் லயித்தது. அவன் கடவுளைத் துதித்தது உண்மையான பிரார்த்தனையாதலால் அவன் உடனே மனோலயமடைந்து "உலகெலா மறிந்தோதற்கரியானை" ஒரு நொடியில்கண்டு கலிதீர்ந்தான். தீரவும் தன் ஸ்வரூபத்தைத் தானே யுணர்ந்தவனானான். இப்படிப்பட்ட மூடனுக்கும் இவ்விதமோக்ஷ சாம்பிராஜ்யம் கிட்டுமோ என்று சந்தேகிப்பார்க்கு, கடவுள் மனிதனை ஹிருதயத்தைக்கண்டு சோதித்துப் படியளக்கிறாரேயன்றி அவன் உலக சாமர்த்தியத்தைக் கொண்டல்ல. இதனால் ஹிருதய சுத்தியே எல்லாவற்றினும் பெரிது என்பது விளங்கும்.

"அறிவறியாமையைநீவியவனே
பொறிவாயொழிந்தெங்குந்தானனபோது
வறிவாயவற்றினுட்டானுமறிவின்
செறிவாகிநின்றவன்சிவனுமாமே," —திருமந்திரம்.

இப்படிப் பெறவரும் பெரும்பாக்கியம் பெற்ற பிறகு அவன் கவலையெல்லாம் நீங்கினவனாய் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான்.

OUR PUZZLE CORNER.
விடு கதைகள்.

I. Evigenas. பிதிர்கள்.

(a) 1. எந்த மரத்துக்குக் காய்களில்லை.
 2. எந்தமாலை தரிக்க முடியாது.
 3. எந்தத்தாளம் எல்லாவற்றிற்கும் அடி.
 4. எந்த எழுத்து ஏட்டிலில்லை.

(b) 1. ஊசி எப்படிப் பாம்பை யொக்கும்.
 2. ககர மெப்படி மனிதரை யொக்கும்.
 3. டகர மெப்படித் தீவை யொக்கும்.
 4. ரகர மெப்படிச் சந்திரனை யொக்கும்.
 5. பழந்துணி எப்போது வேம்பை யொக்கும்.

II. Beheaded Word. தலைவெட்டு மொழி.

ஐந்தெழுத்தாலே ஆவேன் நானே,
சிந்தையில் பறவை யொன்றுவேனே,
தலையரிந்திடினும் குலைவெனக்கில்லை,
பின்னுமோர்ப் பெயராய்ப் பெரும்படையாயுதம்
தன்னைக்குறிப்பேன் சாற்றியவிரண்டாம்
எழுத்தைத் தள்ளினும் எனக்கிலை யேதம்,
வழுத்தெழில் தந்து வயங்குவனன்றே!

III. Riddle. விசித்திரக் கேள்வி.

யாரைப் பலவனுக்குப் பிறந்தவனென்று
பழிப்பில்லாமல் சொல்லலாம்.